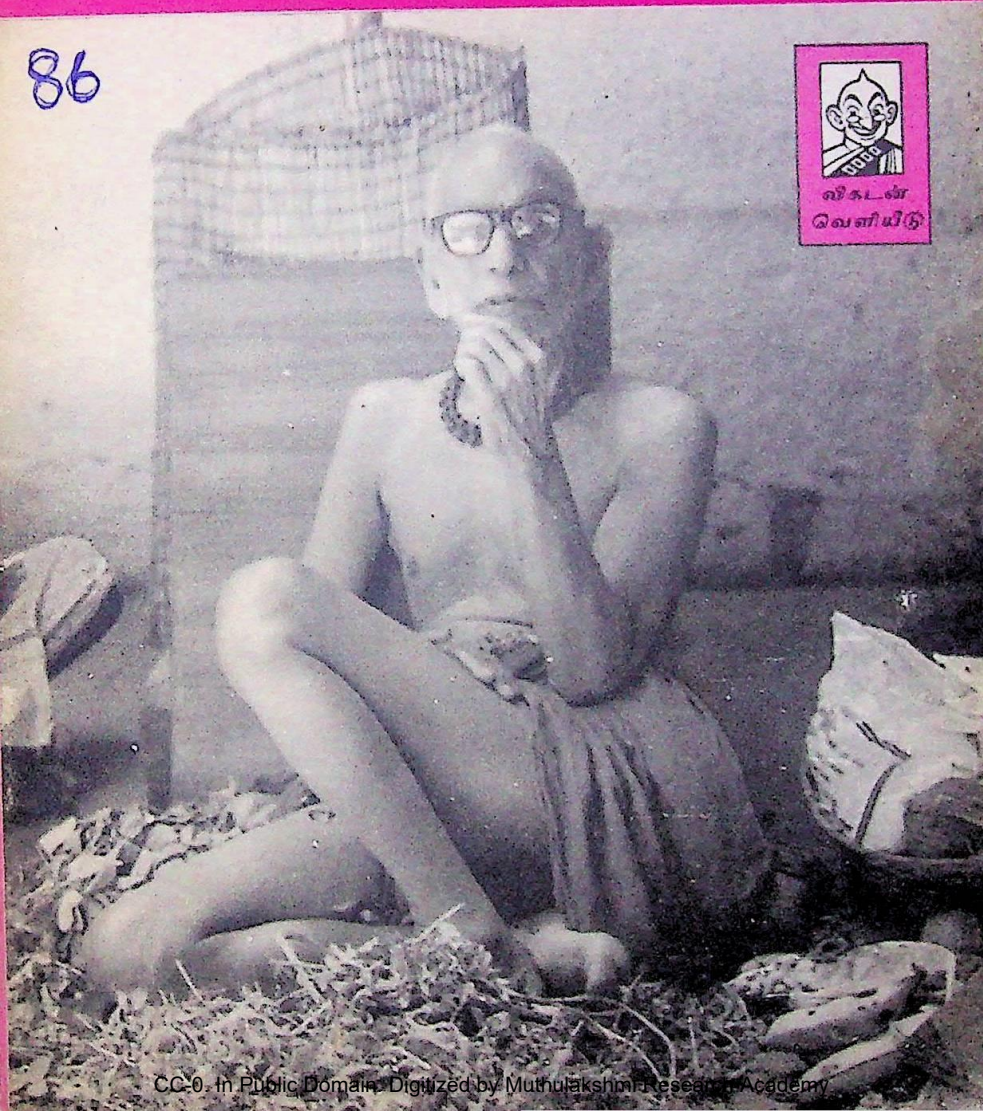

அருள் உரை

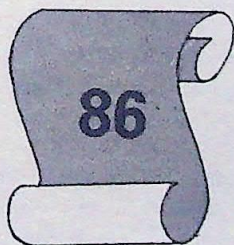
86

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி கா஢கோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் ஊர

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

பின் அட்டை ஒவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வாணி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

சொன்னவண்ணம்
செய்த பெருமாள்!

சிஷ்யனுக்காக குரு முதலில் த்ரிபுவன சக்ரவர்த்தியான பகவானையே வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு கோயிலை விட்டு விட்டு வரப் பண்ணினார். இப்போது அந்தப் பெயன் காலில் பல்லவ சக்ரவர்த்தி விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளும் படிச் செய்கிறார்!

ராஜா வேண்டிக் கொண்டவுடனே, ஸ்வபாவத்தில் இளகின மனஸு படைத்த கணிகண்ணன் காஞ்சீபுரத்துக்குத் திரும்பவும் புறப்பட்டான்.

அவன் பின்னோடே ஆழ்வார், ஆழ்வார் பின்னோடே அவர் சொன்னபடியெல்லாம் செய்கிற பெருமாள் - என்று எல்லோருமாக ராஜதானி வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பெருமாள், ஆழ்வார், கணிகண்ணன் ஆகிய மூன்று பேரும் ஒரு ராத்ரி முழுவதும் பாலாற்றங்கரையில் தங்கிய அந்த இடத் திற்கு ஓரிரவிருக்கை (ஓர் இரவு இருக்கை) என்றே பெயர் ஏற்பட்டது. அந்தப் பெயர் சிதைந்து சிதைந்துதான் இப்போது ஓரிரக்கை என்று வழங்குகிறது.

மூன்றுபேரும் காஞ்சீபுரத்திற்குத் திரும்பியதும் அலக்ஷ்மி யெல்லாம் நீங்கி நகரம் பழையபடி சோபை பெற்றது. ஜனங் களின் மனஸிலிருந்த பீதி, துக்கம் எல்லாமும் போய் ஸந்துஷ்டி நிறைந்தது.

பகவான் கோயிலுக்குத் திரும்பின அப்புறமும் சுருட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்த சேஷ பர்யங்கத்தை விரித்துப் படுத்துக் கொள்ளாமலே நின்று கொண்டிருந்தான். 'பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டு புறப்படு' என்று உத்தரவு போட்டவர் 'படு' என்று மாற்றி உத்தரவு போடும்வரையில் தானாக எப்படிப் படுப்பது என்றுதான் நின்று கொண்டேயிருந்தான்! பக்தர்கள் வார்த்தைக்கு பகவான் அப்படிச் கட்டுப்படுகிறான்! 'பக்த பராதினன்' என்று அவனைச் சொல்வது அதனால்தான்!

இப்படி, பரம பத நாதனாக இருக்கப்பட்டவன் தன் வார்த்தைக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்று பார்த்தவுடன் ஆழ்வாருக்கு நெஞ்சு உருகிவிட்டது. முன்னே பாடின பாட்டின் வார்த்தைகளையே துளித்துளி மாற்றி, ஆனால் அர்த்தம் அடியோடு மாறும்படியாக, பாடினார்.

இப்போதும், 'உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாத நான்தான் திரும்பி வந்துவிட்டேனே! இன்னமும் ஏன் யோசிக்கிறாய்? உன் சேஷ பர்யங்கத்தை விரித்துக் கொண்டு படுத்துக் கொள்' என்று சொல்லாமல், 'கணிகண்ணன்தான் திரும்பி வந்துவிட்டானே!' என்று சிஷ்யனைப் பெருமைப்படுத்தி, அவனிருக்கிற இடம் எதுவானாலும் அங்கே அவனை ரக்ஷிப்பதற்காக பகவானும் கூட இருக்கணும் என்று த்வனிக்கும்படியாக ஆரம்பித்தார்.

'கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான்.'

'போக்கு ஒழிந்தான்': இந்த ஊரைவிட்டு ப்ரயாணம் பண்ணுவதில்லை என்று இங்கேயே தங்கிவிட்டான்.

முன்னே 'கணிகண்ணன் போகின்றான்' என்று ஆரம்பித்துப் பாடியவர், இப்போது அதையே கொஞ்சம் மாற்றி - அர்த்தத்திலே ரொம்ப மாறுபட்டாலும், வார்த்தையிலே ஸ்வல்பமாகவே மாற்றிப் பாடிக்கொண்டு போய், 'நீயுமுன்றன் பைந்நாகப் பாய் விரித்துக்கொள்' என்று முடித்தார். முன்னே, 'சுருட்டிக் கொள்' என்று சொன்னதை மாற்றி 'விரித்துக்கொள்' என்று முடித்துவிட்டார். அதே வெண்பா மீட்டர். பெரும்பா

லான வார்த்தைகள் ஒன்றேதான். ஆனாலும் அப்போது 'பாயைச் சுருட்டிண்டு கிளம்பு' என்றவர், இப்போது அதற்கு நேர் எதிராக 'பாயை விரிச்சுண்டு படுத்துக்கோ' என்று பகவானிடம் சொன்னார்.

கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான், காமரு பூங்கச்சி மணிவண்ணா! நீ கிடக்கவேண்டும்! - துணிவொன்றிச் செந்நாப் புலவோன் யான் செலவொழிந்தேன், நீயுமுன்றன் பைந்நாகப் பாய் விரித்துக்கொள்.

முன்னே, 'நீ கிடக்க வேண்டா' - 'இப்படிப் படுத்துண்டு கிடக்காதே' என்றவர், இப்போது 'நீ கிடக்க வேண்டும்' என்கிறார். 'நன்னா உன் கிடந்த திருக்கோலத்திலேயே சயனம் பண்ணிக்கோப்பா!'

முன்னே, 'யான் செல்கின்றேன்' என்றவர், இப்போது 'யான் செலவொழிந்தேன்' என்கிறார். கணிகண்ணன் போக்கொழிந்ததால் இவரும் செலவொழிந்துவிட்டார். 'செலவு' என்றால் செல்வது. 'வரவு - செலவு' என்று ரூபாயைச் சொல்லும்போது மட்டும் இந்த வார்த்தையைச் சொல்கிறோம். 'ரொம்பச் செலவாகிறது' என்றால் கையைவிட்டு ரொம்ப ரூபாய் சென்றுவிடுகிறது, போய்விடுகிறது என்று அர்த்தம்.

'கணிகண்ணனும் போக்கொழிந்தாச்சு. நானும் செலவொழிந்தாச்சு. இனிமேலே இங்கேதான் இருக்கப் போகிறோம். இப்போது ஊருக்கு நேர்ந்த உத்தபாதத்தைப் பார்த்து விட்டதால் இனிமேலே ராஜாவோ, ஜனங்களோ யாரும் நாங்கள் இந்த ஊரை விட்டுப் போகிற மாதிரிச் செய்யமாட்டார்கள். அதனால் இங்கேயே இருந்து கொண்டிருப்போம். ஆகையினால் நீயும் இனிமேல் உன் சேஷபர்யங்கத்தை விரித்துக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொள்ளலாம். ஐயோ பாவம்! உன்னைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. பெருமானாகப் பட்ட நீ இந்த சின்ன ஆள் என்ன சொல்ல வேனோ, பண்ணுவேனோ என்றா சயனத்தைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்ட கையோடேயே இன்னமும் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்? அதை விரித்துக் கொள்ளப்பா!'

‘பைந்நாகப் பாய் விரித்துக் கொள்!’

இப்படி அவர் வாய்ப்படச் சொன்ன அப்புறந்தான் ஸ்வாமி மறுபடி ஆதிசேஷனை மெத்தையாகப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டார்.

அவர்தான் காஞ்சிபுரத்தின் அனேகத் தேவாலயங்களில் ஒன்றில் இருக்கிற யதோக்தகாரி, சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள்.

காஞ்சிபுரத்தில் பச்சை வண்ணப் பெருமாள், பவள வண்ணப் பெருமாள் என்றெல்லாமும் பகவான் இருக்கிறார். இவரோ, சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள்!

எதற்குக் கதை சொன்னேனென்றால், சிஷ்யன் அவனே பகவானிடம் போக வேண்டுமென்றில்லை; அவன் குருவினிடத்தில் பூர்ண பக்தி விச்வாஸம் வைத்துவிட்டால், அவர் பகவானையே அவன் கிட்டே போகப் பண்ணிவிடுவார்; அவன் போகிற இடமெல்லாம் பின்னோடேயே பகவானும் போய் ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பண்ணிவிடுவார். சிஷ்யனுக்காகக் குரு ஆர்டர் போட்டுவிட்டால் பகவானே ‘நில்’ என்றால் நிற்பான், ‘ஓடு’ என்றால் ஓடுவான், ‘படு’ என்று அவராகச் சொன்னால்தான் படுப்பான்.

இதைத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டுதான் சில பேர் குருவே போதும், தனியாக ஓர் ஈசுவரன் வேண்டாம் என்றிருந்தது.

ஈச்வரனையும் வருவித்துத் தரும் குரு

அப்படியே, ஈச்வரன் வேணுமா? அதற்கும் அவனைத் தான் நேரில் உபாஸிக்கணுமென்றில்லை. அவனைப் பிடித்துக் கொண்டுவர நம்முடைய உபாஸனா சக்தி போதவே போதாது. அதனால் ஒரு குருவைப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டுத் தர வேண்டும். நமக்காக அவர் ப்ரார்த்தித்தோ, சண்டை போட்டோ அவனை இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவார்.

இப்படி, தனக்குக் கிடைத்த ஈச்வர தர்சனம் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்கு, அல்லது தன்னைச் சேர்ந்த மற்றவர்களுக்கும் கிடைக்கும்படியாகப் பல மஹான்கள் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

ஸோமாசி மாற நாயனார் கதையில் இப்படித்தான் பார்க்கிறோம். அவர் தம்மால் நேராக ஈச்வரனை வருவித்துக் கொள்ள முடியாதென்று ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளிடம் போய் வேண்டிக்கொள்ள, ஸுந்தரமூர்த்தி அப்படியே வரவழைத்து விட்டாரென்று கதை. இவர்களைக் குரு - சிஷ்யர்களென்று சொல்ல முடியாது. ஆனாலும் இதிலிருந்தே ஈச்வரனோடு நெருங்கியிருக்கிற குரு, அவனைச் சிஷ்யனுக்கும் நெருக்கமாகக் கொண்டு வந்துவிட முடியுமென்று தெரிகிறது.

அந்தக் கதையைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம். ஆழ்வார் கதை கேட்டோம். நாயன்மார்களில் ஒருத்தர் கதை கேட்க வேண்டாமா? இது இரண்டு நாயன்மார்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட கதை!

'ஸோமாசி' என்றால் என்னவோ ஏதோ என்று சிரிக்க வேண்டாம். ஸோமயாகம் பண்ணிய 'ஸோமயாஜி'தான் 'ஸோமாசி' என்றாகியிருக்கிறது!

நாயன்மார்களில் ஸமுஹத்தின் அத்தனை பிரிவைச் சேர்ந்த வர்களும் இருப்பார்கள். தீண்டாதாராகப் பண்ணைவேலை செய்து கொண்டிருந்த நந்தனாரிலிருந்து, வேடர் (கண்ணப் பர்), செம்படவர் (அதிபத்த நாயனார்), வண்ணான் வேலை பண்ணினவர் (திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்), குயவர் (திருநீலகண்டர்) என்றிப்படிப் போய் சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ ராஜாக்கள் வரையில் அத்தனை ஜாதிகளையும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் பார்க்கிறோம். இவர்களில் ஞானஸம்பந்தர் உள்படப் பன்னிரண்டு வைதிக பிராமணர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருத்தர்தான் ஸோமாசி மாற நாயனார்.

பேரளத்துக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் அம்பர், அம்பர் மாகாளம் என்று இரட்டை ஊர்கள் அடுத்தடுத்து இருக்கின்றன. அந்த அம்பரைச் சேர்ந்தவர்தான் ஸோமாசி மாறர். 'அம்பரான் ஸோமாசி மாறனுக்கு' என்றே 'திருத்தொண்டத் தொகை'யில் ஸுந்தரமூர்த்தி அவரைச் சொல்லியிருக்கிறார். சக்ல யஜுர்வேதியானவர் ஸோமயாகம் செய்த இடம் என்று இன்றைக்கும் அம்பருக்கும் அம்பர் மாகாளத்துக்கும் நடுவி லுள்ள ஒரு மண்டபத்தைச் சொல்கிறார்கள். வைகாசி மாஸ ஆயில்யத்தில் அந்த யாகத்தை ஞாபகப்படுத்தி உத்ஸவம் நடத்துகிறார்கள். அதில் ஸ்வாரஸ்யமான அம்சங்கள் உண்டு. அது ஸம்பந்தமாகத்தான் கதை சொல்ல வந்தேன். நாமாக ஈசுவரனை வரவழைக்க முடியாதபோது நமக்காகக் குருவை, அல்லது குரு ஸ்தானத்திலுள்ள ஒரு பெரியவரைக் கொண்டு அவனை வரவழைத்துக் கொண்டு விடலாம் என்கிற கதை.

பெரிய புராணத்தில் ஸோமாசி மாறரைப் பற்றிச் சொல் லும்போது, அவர் யாக கர்மாவின் மூலமே பரமேசுவரனை ப்ரீதி செய்துவிடலாம் என்ற அபிப்ராயத்தை உடையவரென் றும், திருவாருருக்குப் போய் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளை ஆச்ரயித்து அதன் மூலமே சிவஸாயுஜ்யம் அடைந்தாரென்றும் மாத்திரம் சொல்லி அதோடு விட்டிருக்கிறது. ஸ்தல புராணங் களிலிருந்து அவர் பண்ணின ஸோமயாகக் கதையை - ஸ்வாரஸ்யமான கதை என்றேனே, அதைத் தெரிந்துகொள் கிறோம். அனேக ஸ்தல புராணங்களைப் போல இது ஜனங் களுக்குத் தெரியாததாக இல்லாமல் அந்தச் சீமைகளில்

இன்றைக்கும் பிரபலமாக இருப்பதால், இதற்காகவே உத்ஸவம்கூட நடத்துவதால், authentic ஆனதுதான் (ஆதாரபூர்வமானதுதான்) என்று தெரிகிறது. இப்படிச் சொன்னதால், ஜனங்களுக்கு அதிகம் தெரியாத ஸ்தல புராணங்கள் authentic இல்லை என்று அர்த்தமில்லை!

‘ஸோம யாகத்தினால் பரமசிவனை ப்ரீதி பண்ண வேண்டும். அதிலே நாம் கொடுக்கிற ஆஹுதிகள் அக்னிமுகமாக அவனைச் சென்றடைகின்றன என்று வெறுமனே ஒரு நம்பிக்கையின் மூலம் தெரிந்துகொண்டால் போதாது. ஈச்வரனே ப்ரத்யக்ஷமாக யஜ்ஞத்துக்கு வந்து ஆஹுதியை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்று ஸோமாசி மாறருக்கு ரொம்பத் தாபமாக இருந்தது. அதே ஸமயத்தில், ‘நமக்காவது ஈச்வரனே நேரே வந்து தர்சனம் தந்து, ஆஹுதிகளை வாங்கிக் கொள்வதாவது? அவனை வரவழைக்கிற அத்தனை சக்தி, பக்தி நமக்கு ஏது?’ என்றும் இருந்தது. ஆனாலும் ஆசை மட்டும் விடவில்லை. அதனால், ‘ஈச்வரனின் பரம பக்தராக, அவனோடு நெருங்கியிருப்பவராக யாராவது இருந்தால் அந்தப் பெரியவரிடம் போய் வேண்டிக்கொண்டு நம்மால் முடியாததை அவரால் நடத்திக் கொள்ளலாமே! இப்படி நமக்காக ஈச்வரனை வரவழைத்துத் தரக்கூடியவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?’ என்று தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போதுதான் அவர் திருவாருளிலிருந்த ஸுந்தர மூர்த்திஸ்வாமிகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். அவருக்கும் ஈச்வரனுக்கும் இருக்கப்பட்ட அத்யந்த உறவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டப்பட அவருக்கு ரொம்ப விசித்ரமாகவும் இருந்தது, அதிசயமாகவும் இருந்தது. அந்த ஸ்வாமிகள் (ஸுந்தர மூர்த்தி) ஊரிலுள்ள எல்லா ஸ்வாமிகள் மாதிரியும் இல்லாமல் ரொம்ப மாறுதலாக இருந்தார். ஸ்வாமிகள் என்றால் பொதுவாக ஓட்ட ஓட்டக் கிடந்துகொண்டு, ஒரு கோவணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, ‘பெண்ணாவது, பொன்னாவது?’ என்று இருப்பார்கள் என்றால் - இவரானால் ஷோக் ஆஸாமி மாதிரி இருப்பதாகத் தெரிந்தது! குங்குமப் பொட்டும் ஜவ்வாதுப் பொட்டுமாக ஏக அலங்காரமாயிருப்பாராம்! அதோடு, கேட்டாலே ‘ஷாக்’ அடிக்கிற மாதிரி, போகப்படாத வீட்டுக்குப் போகிறவராம்! இருந்தாலும் ஈச்வரன் அவருக்கு ரொம்ப

வும் அத்யந்தமாம். 'பொன் வேணும், பெண் வேணும்' என்று அவனையே இவர் கேட்டால் அவனும் உடனுக்குடனே அப்படியே கொடுக்கிறானாம்! போகப்படாத வீட்டுக்காரி இவர் கிட்டே கோபித்துக் கொண்டால், இவருக்காக ஈச்வரனும் அந்தப் போகப்படாத இடத்துக்கு நடையாக நடந்து தூது சொல்லி அவளுடைய கோபத்தைத் தீர்த்து வைத்து இவர் அங்கே மறுபடி போகும்படி ஸஹாயம் பண்ணுகிறானாம்! ஸ்வாதீனத்திலே இவர் ஈச்வரனையே எடுத்தெறிந்து கூடப் பேசுகிறாராம். இவர் பொய் ஸத்யம் பண்ணிக் கண் அவிந்து போனால், அதற்காக ஈச்வரனைத் திட்டுவாராம். 'ஏனையா என் கண்ணைப் பறிச்சே! நீ நன்னா இருப்பியா? வாழ்ந்து போதீரே★' என்பாராம். (... அதாவது 'நீ நன்றாக வாழ்வாய்' என்று சொல்லுகிற மாதிரிச் சொல்லும் போதே 'நீ வாழ்வாயா?' என்ற அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிப்பது. 'எனக்கு இத்தனை கஷ்டம் கொடுத்தியோன்னோ, நீ நன்னாயிரப்பா!' என்றால் என்ன அர்த்தம்? இப்போதுங்கூட, 'நீ வாழ்ந்தே!' என்று சொல்லும்போது என்ன அர்த்தத்தில் சொல்கிறோம்?) இப்படி அந்த ஸ்வாமிகள் ஈச்வரனையே கடிந்து கொள்கிறாராம். ஈச்வரனும் உடனே கண்ணைக் கொடுக்கிறானாம். இவருக்கு எதோ திருட்டுப் போனால், 'நீ இருந்து என்ன ப்ரயோஜனம்; எத்துக்கிருந்தீர்❶?' என்று ஸ்வாமியை அதட்டுகிறாராம். உடனே ஸ்வாமி திருடர்களையே திரும்பிவந்து கொள்ளையடித்ததையெல்லாம் கொட்டிவிட்டுப் போகப் பண்ணுகிறாராம். மிரட்டி உருட்டியுங்கூட ஸ்வாமியிடம் காரியம் ஸாதித்துக் கொள்வதால் அவருக்கு 'வன்றொண்டர்' என்றே பேராம்! தொண்டர்களென்றால் அடங்கியொடுங்கிக் கிடப்பார்களென்றால் இவரோ வன்மையாகக் கண்டித்துப் பேசி யஜமானனிடம் காரியம் வாங்கிக் கொள்ளும் வன்தொண்டராயிருக்கிறார்! இவர் விசித்ரமான தொண்டராயிருக்கிறாரென்றால் ஸ்வாமியும் அதைவிட விசித்ரமாக இவர் சொல்கிறபடியெல்லாம் கேட்கிற இன்னொரு யதோக்தகாரியாக இருக்கிறார்! (என்றெல்லாம் ஸோமாசி மாறர்

★ 'மீளாவடிமை' பதிகத்தின் அடிகள் 'வாழ்ந்து போதீரே!' என்றே முடியும்.

❶ 'கொடுகு வெஞ்சிலை' என்ற பதிகத்தின் ஒவ்வோர் அடியிலும் கேட்கும் கேள்வி.

நினைத்தார்.)

மகான்களின் போக்கு, ஈசுவரனின் போக்கு நம்முடைய சின்ன புத்திக்குப் புரியாது. ஆகையால், நாம் இந்தப் புத்தியைக் கொண்டு முடிவு பண்ணி அபசாரத்துக்கு ஆளாகி விடக்கூடாது. நம் புத்திக்கும் புரிகிற மாதிரி சிலவற்றுக்குக் கதை, புராணங்களில் பெரியவர்கள் காரணம் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவற்றை நம்பி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸுந்தரமூர்த்தி பரவை, சங்கிலி ஆகியவர்களிடம் ப்ரேமையாயிருந்தாரென்பதால் சட்டென்று அவரைப் பற்றிக் கன்னாபின்னா என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. அவர்கள் அன்ய ஜாதி, அதிலும் ஒருத்தி போகப்படாத தெருவை, வீட்டைச் சேர்ந்தவள் என்பதால் அவர்களையும் குறைவாக நினைத்து விடக் கூடாது. பரவை நாச்சியார், சங்கிலி நாச்சியார் என்று அவர்களை நிரம்ப மரியாதை கொடுத்தே தொன்று தொட்டுச் சொல்லிவருவதிலிருந்து அவர்கள் எத்தனை உயர்ந்த சீலமும் பத்தியும் உள்ளவர்களாகயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று புரிந்து கொள்ளலாம். 'அவர்கள் யார்? ஸுந்தரமூர்த்தி யார்? சாஸ்த்ரோக்தமாக அவர் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போனபோது வ்ருத்த வேதியராக வந்து ஓலையைக் காட்டி அவரைத்தன் அடிமை என்று நிரூபித்து அவர்க்ருஹஸ்தாச்ரமம் போகாமல் தடுத்த ஈசுவரனே அப்புறம் அவரை இந்தப் பெண்களிடம் சேர்த்து வைப்பானேன்? அதற்காகப் போகப் படாத இடத்துக்குத் தானே தூது போவானேன்?' என்பதற் கெல்லாம் 'பெரிய புராண'த்தின் ஆரம்பத்திலேயே பதிலிருக் கிறது.

ஸுந்தரமூர்த்தி பூலோகத்தில் பிறப்பதற்கு முன்பு கைலா ஸத்தில் ஈசுவரனுக்கு நெருங்கிய பார்ஷதராக (கிங்கரராக) இருந்தவர். அப்போது பரவை நாச்சியாரும் சங்கிலி நாச்சி யாரும் அம்பாளுக்கு ஸகிகளாக இருந்தனர். ஒரு நாள் அவர்கள் இரண்டு பேரையும் ஸுந்தரர் - அப்போது ஆலால ஸுந்தரர் என்று அவருக்குப் பெயர் - அவர்களை நந்தவனத் தில் பார்த்தார். பரஸ்பரம் அவர்களுக்குள் ப்ரேமை ஏற்பட்டு விட்டது. கைலாஸத்தில் இந்த மாதிரிக் காதல், கீதல் என்று நடப்பது ரொம்பத் தப்பு என்றுதான் ஈசுவரன் அவர்களைப்

பூலோகத்தில் பிறக்கும்படிச் சபித்து, அதிலேயே கருணையோடு அந்த ஜன்மாவில் அவர்கள் தங்கள் ஆசையையும் பூர்த்தி செய்துகொள்ளட்டும் என்று அனுக்ரஹம் பண்ணினான்!

இம்மாதிரி, நமக்கு விசித்ரமாக, ஒவ்வாததாகத் தோன்றுகிற பலவற்றுக்குக் காரணம் புராணங்களில் கொடுத்திருக்கிறது. நாம்தான் அவஸரப்பட்டு, ஒன்றையும் பார்க்காமல் 'க்ரிடிஸைஸ்' பண்ண ஆரம்பித்துவிடுகிறோம். சிலவற்றுக்குக் காரணம் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே, சொல்லாமல் விட்டவற்றுக்கும் ஏதாவது காரணம் இருக்க வேண்டுமென்று புரிந்து கொள்வதுதான் முறை.

பரவை, சங்கிலி விஷயமாக ஸுந்தரமூர்த்தியைப் பற்றிக் குறைத்து நினைப்பவர்கள் இன்னம் சில விஷயங்களையும் சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும். பத்னி என்று ஒரு கன்னிகைக்கு அவர் சாஸ்த்ரோக்தமாகத் தாலிகட்டித் தாம்பத்தியம் ஆரம்பிக்கவிருந்த ஸமயத்தில்தான் ஈச்வரன் அவரை இழுத்தான். அவரும் உடனே அவனுக்கு 'மீளா அடிமை' என்று சொல்லிக்கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையைத் துச்சமாகத் தள்ளி விட்டுக் கோயில் கோயிலாகச் சுற்றப் புறப்பட்டுவிட்டார். அப்போது ஓர் ஊருக்கு அவர் போனபோது அங்கேயிருந்த கோட்புலி நாயனார் என்ற பெரியவர் நல்ல குணவதிகளாகவும், ஸௌந்தர்யவதிகளாகவும் இருந்த தம்முடைய இரண்டு புத்ரிகளையும் ஸுந்தரமூர்த்திக்கு அர்ப்பணம் பண்ணி, 'இவர்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டார். சிங்கடி, வனப்பகை என்ற அந்தப் பெண்களும் வந்து அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். அப்போது ஸுந்தரர் பரம சுத்தமான மனஸோடு, 'இவர்களை என் புத்ரிகளாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்' என்றே சொன்னார். இதற்கு அகச்சான்றாக அவ்வூரிலே பாடிய பதிகத்தில் தம்மை 'சிங்கடியப்பன்' என்றே சொல்லிக்கொள்கிறார்*.

* திருநாட்டியத்தான் குடிப் பதிகமான 'பூணாணாவதோர்'.

இன்னொரு angle-ல் (கோணத்தில்) சொல்கிறேன்: மஹான் களுடைய சரித்ரம், வாழ்க்கை வரலாறு என்பதில் வெளியிலே நடக்கிற ஸம்பவங்களைப் பார்க்கிறோம். அந்த ஸம்பவங்கள் அவர்கள் மனஸை எப்படித் தொட்டது - தொட்டதா, தொடாமலே இருந்ததா? - என்றும் பார்க்கிறோம். ஆனால் இதற்கெல்லாம் உள்ளே அவர்களுடைய ஹ்ருதய அந்தரங்கம் எப்படியிருந்தது என்று தெரிந்தால்தான் அவர்களுடைய உண்மையான பெருமை தெரியும். அது இந்த வெளிவாழ்க்கையில் தெரியாது. தெரிந்தாலும் கொஞ்சம் ஏதோ லேசாகத்தான் தெரியும். பின்னே அவர்களுடைய அந்தரங்கம், உயிர்நிலையான பண்பு எதிலே தெரியுமென்றால், அவர்கள் தங்களுடைய அந்தராத்மாவிலிருந்து பொங்கி வருவதாக அருள் வேகத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறார்களே, அந்த நூல்களில் - பாடி வைத்திருக்கிறார்களே, அந்தப் பாட்டுக்களில்தான் தெரியும்.

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுடைய வெளிவாழ்க்கை எப்படி வேணுமானாலும் இருக்கட்டும், அவருடைய உள் மனஸ், அந்தரங்கம் எப்படி இருந்தது என்றால் அதற்கு அவருடைய பாடல்களைத்தான் பார்க்க வேண்டும். இப்படியும் ஓர் உத்தமமான பக்தியா என்று நாம் குழைந்து போகிற மாதிரி அவர் தேவாரம் பாடியிருக்கிறார். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக, எத்தனையோ தலைமுறைகளை இப்படிக்குழைத்து வருகிறவர் பரம பக்த சிகாமணியாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் நம்மைவிட அசடு இல்லை என்றே அர்த்தம்.

‘அன்னே! உன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே...’

‘அத்தா! உனக்காளாய்...’

‘... உனை நான் மறக்கினும் சொல்லு(ம்) நா
நமச்சிவாயவே...’*

என்று இப்படி அனேகம், நம்முடைய கருங்கல் மனஸையும்

* முறையே ‘பொன்னார் மேனியனே’, ‘பித்தா பிறைசூடி’, ‘மற்று பற்று’ என்ற பதிகங்களில் வருபவை.

நெகிழ்ச் செய்கிற மாதிரிப் பாடி வைத்திருப்பவரைப் பற்றி அபசாரமாக நினைத்துவிடப்பட்டது.

ஈசுவரனையே ஏவினார், ஏசினார் என்றால் அதுவும் அவன் எவ்வளவு ஸௌலப்பயன் என்று காட்டுவதற்குத்தான். அவனே, தன்னை வழிபடுவதிலுள்ள பல மார்க்கங்களில் இவரை ஸகா மார்க்கத்தில் ஸ்னேஹிதனாகப் பழக வைத்ததால்தான் அவனிடம் உரிமையோடு சண்டைகூடப் போட்டார். 'தம்பிரான் தோழர்' என்றே அவருக்கு ஒரு பேர். ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனிடம் இப்படி வன்தொண்டராக இருந்த அவரேதானே அவனுடைய அடியார்களான அறுபத்துமூவருக்கும் தம்மை 'அடியேன், அடியேன்' என்று ஒரே அடக்கமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டு, நமஸ்காரம் பண்ணித் 'திருத்தொண்டத் தொகை' பாடியிருக்கிறார்!

தாம் பண்ணப்போகிற யஜ்ஞத்துக்குப் பரமேசுவரனையார் மூலம் வரவழைக்கலாம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸோமாசி மாறர், ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்ட பிறகு அவரைப் பிடித்தே கார்யத்தை நடத்திக் கொள்ளலாமென்று தீர்மானம் பண்ணினார்.

ஆனால் அவரைப் பிடிப்பதும் அப்படி லேசான கார்யமாக இருந்துவிடவில்லை. ஏனென்றால் அவரைச் சுற்றி எப்போது பார்த்தாலும் சிவனடியார்களும், ஜனங்களுமாக ஜே, ஜே என்று கூட்டமாக இருக்கும். ராஜா மாதிரி ஒரு பெரிய தர்பார் - சிவ பக்தி தர்பார் அவர் நடத்தி வந்தார்! ஆதி சைவரென்றும், சிவ பிராஹ்மணரென்றும் சொல்லும் அர்ச்சகர்கள் ஜாதியில் அவர் பிறந்திருந்தாலும், அவரைத் திருமுனைப்பாடி நாட்டின் சிற்றரசரே ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு வளர்த்தார். அப்புறம் அவருக்கு மூவேந்தர்களுமே, அதிலும் சிறப்பாக சேர ராஜா, நெருங்கிய பக்தர்களாக இருந்தார்கள். மூவேந்தர்களும் புடைசூழக்கூட அவர் சில பாண்டி நாட்டு ஸ்தலங்களுக்குப் போயிருக்கிறார். ஆகையால் அவரும் ஒரு ராஜா மாதிரியே அலங்காராதிகளுடன் பரிவாரம் சூழ இருந்தார்.

'யாரோ ஓர் ஏழை பிராமணனான தான் அவரை எப்படி நெருங்குவது? அவர் கவனத்தை எப்படிக் கவர்வது?' என்று

ஸோமாசி மாறர் யோசித்தார். 'தம்மால் என்ன பெரிய காணிக்கை, ஸம்பாவனை ஸமர்ப்பித்து அவருடைய கவனத்தைப் பெறமுடியும்?' என்று யோசனை பண்ணினார். சட்டென்று அவருக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று.

அவர் அக்னிஹோத்ராதி கர்மாக்கள் எல்லாம் க்ரமப்படிச் செய்துவிட்டு, மத்யான்னம் ஒரு மணிக்கு மேலேதான் போஜனம் பண்ணுவார். போஜனமென்றால் ஒன்றும் பஞ்சபக்ஷ்ய பரமான்னமில்லை. 'இவன் யார் பார்ப்பான்? பிடுங்கித் தின்கிறான்!' என்று எவரும் சொல்வதற்கு இடமில்லாமல், எத்தனை எளிமையாக பிராமணன் இருக்க வேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி வாழ்க்கை நடத்தினவர் அவர். ஆனதினாலே யாருக்கும் எந்தத் தொந்தரவுமில்லாமல், தானம் தக்ஷிணை என்கூட யாரிடமும் எதையும் எதிர்பார்க்காமல், அவர்பாட்டுக்குப் பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்துக்கொண்டே ஆற்றங்கரையோடு போய், கேட்பாரில்லாமல் ஒதுக்குப்புறத்தில் முளைத்திருக்கிற கீரை முதலானதுகளைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து பத்னியிடம் கொடுத்தே பாகம் (சமையல்) பண்ணிவைக்கச் சொல்வார். ஊரானைப் பிடுங்கித் தின்கிறதில்லை; ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறத்துக் கீரையைத் தான் பிடுங்கித் தின்கிறது! அதனால் அவருக்கு இப்போது என்ன நினைவு வந்ததென்றால், 'நாம் ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவதற்கு வேறே பெரிய காணிக்கை இல்லாவிட்டால் என்ன? நம் ஆற்றங்கரையிலே எங்கேயுமில்லாத விசேஷமாக ரொம்ப உசந்த ஜாதி தூதுவிளங்கீரை (தூதுவளை அல்லது தூதுளை என்கிற கீரை) யதேஷ்டமாக விளைகிறதே! அது தேஹாரோக்யத்தோடு ஞானத்தையும் வருத்தி பண்ணக்கூடியது என்று சொல்கிறார்களே! ஆகையினாலே பச்சப் பச்சென்று அதை நித்யமும் பறித்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் க்ருஹத்தில் சேர்ப்பித்து, அவருடைய ஆஹாரத்தில் சேர்க்கும்படிப் பண்ணிவிட்டால், என்னைக்காவது ஒரு நாள் அவர், 'யார் நித்யமும் இப்படிக்கீரை கொண்டுவந்து தருகிறது?' என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு பேட்டி கொடுக்க மாட்டாரா?' என்று எண்ணினார். தூதுவிளங்கீரை மூலமாக ஸூக்ஷ்மமாக ஒரு தூது அனுப்பி, ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் கவனத்தைக் கவர யுக்தி பண்ணிவிட்டார்!

யுக்தியாக மட்டும் பண்ணவில்லை, பக்தியோடுந்தான் பண்ணினார். 'அவர் கீரையைக் கவனிக்காவிட்டால்கூடப் போகட்டும். அந்தப் புண்யாத்மா குகியில் நித்யமும் நம்முடைய நிவேதனம் போனாலே போதும். நாம் பாட்டுக்குக் quiet-ஆகக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருப்போம். நடக்கிறது நடக்கட்டும்' என்று முடிவு பண்ணினார்.

அந்த ப்ரகாரமே தினமும் ச்ரமத்தைப் பார்க்காமல் திருவாரூருக்குப் போய் தூதுவனை கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

ஸுந்தரமூர்த்தி பரவை நாச்சியார் வீட்டில் வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அங்கே வருகிறவர்களும் போகிறவர்களும் திருவிழா மாதிரியே எப்பவும் இருக்கும். அந்த அமார்க்களத்தில் ஸோமாசி மாறர் ஸுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் இருந்த பக்கமே போவதில்லை. அவர் பாட்டுக்கு ஓசைப் படாமல் சமையற்கட்டுக்குப் போய் பரிசாரகர்களிடம் கீரையைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவார். 'யாரோ பிராமணர், இத்தனை அக்கறையாக ஒரு நாளைப் போலக் கொண்டு வந்து தருகிறாரே' என்று பரவை நாச்சியார் பரிவாக நினைத்துக் கொண்டு அதை ஸுந்தரமூர்த்தியின் ஆஹாரத்தில் சேரும்படியாக ஏற்பாடு பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் அந்த பிராமணரைப் பற்றிப் பதியிடம் சொல்ல அவளுக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை.

பெரிய பங்க்தியாக சிவனடியார்களோடு சேர்ந்துதான் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் போஜனம் பண்ணுவார். ஒன்று, போஜனம் மௌனமாக சிவத்யானத்தோடேயே பண்ணுவார். இல்லாவிட்டால் ஈசுவர மஹிமைகளை அடியார்களோடு பரிமாறிக்கொண்டே, தமக்குப் பரிமாறப்படும் அன்னத்தை புஜிப்பார். போஜனம் ஆன பிற்பாடும் நாம கீர்த்தனம், த்யானம், ஆலய தர்சனம், இவரே புதிது புதிதாகத் தேவாரம் பாடுவது என்று நடந்து வந்ததால் கீரையைப் பற்றி அவர் தனி கவனத்தோடு விசாரிக்க இடமேற்படவில்லை.

நாள் ஒடிக்கொண்டேயிருந்தது. ஸோமாசி மாறரும் மனந்தளராமல், கால்வலி பார்க்காமல் தினமும் கீரைக் கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டே வந்தார்.

அப்புறம் என்ன ஆச்சு என்றால், அவர் வருகிற வழியில் ஆற்றில் பெரிசாக வெள்ளம் வந்துவிட்டது. ஸோமாசி மாறரால் அதைத் தாண்டி வர முடியவில்லை. 'ஐயோ, இப்படி நம்முடைய அல்ப கைங்கர்யத்துக்கும் விக்னம் ஏற்பட்டுவிட்டதே!' என்று துக்கப்பட்டார். துக்கப்பட்டு என்ன பண்ணுவது? நாலு, ஐந்து நாளுக்கு வெள்ளம் வடியவே யில்லை. ஆறாத குறையோடு ஸோமாசி மாறர் வீட்டோ டேயே கிடந்தார்.

ஆனால் ஈச்வரன் இப்படி விக்னம் மாதிரிக் காட்டியதி லேயேதான் அவருடைய பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு வழி வைத்திருந்தான். இப்படி விளையாடுவதுதான் அவன் வழக் கம்!

அங்கே, திருவாரூரில், நாலஞ்சு நாள் சேர்ந்தாற்போல தூதுவனை போஜனத்தில் சேராததாலேயே ஸுந்தரமூர்த்தி குறிப்பாக அதைக் கவனித்துவிட்டார்!

அனேக ஸமாசாரங்கள் அவை நடக்கும்போது நம் கவனத் துக்கு விசேஷமாக வராது. ஆனால் நடக்காமல் நின்று போனால் சட்டென்று கவனித்து விடுவோம். நாம் இப்போது பேச்சிலேயே கவனமாக இருப்பதால் இங்கே காற்றோட்டமா யிருக்கிறது என்பதை ஒரு விஷயமாக மனஸில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே இருக்கிறோம். அதுவே இந்தக் கதவு, ஜன்னல் சட்டென்று சாத்திக் கொண்டு, புழுங்க ஆரம்பித்தால் அப்போதுதான், 'ஓஹோ, இத்தனை நாழி காற்றோட்டமாக இருந்திருக்கிறது!' என்று தெரிந்து கொள்வோம்.

அந்த மாதிரி, போஜனத்தில் தூதுவனை சேர்ந்துகொண் டிருக்கும் வரையில் வேறே சிவ ஸ்மரணம், சிவ கதை பேசுவது என்பதில் ஸுந்தரமூர்த்தி அதை மனஸில் வாங்கிக் கொள்ளா விட்டாலும், இப்போது சேர்ந்தாற்போல் சில நாட்கள் அது நின்று போனதும் ஆஹாரத்தில் என்னவோ வித்யாஸம், குறை இருக்கிற மாதிரித் தெரிந்தது.

விசாரித்ததில் எவரோ பிராமணர் எங்கேயிருந்தோ தினந்தினம் கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கீரை நின்று போயிருப்பதைப் பரவை நாச்சியார் சொன்னாள்.

‘ஐயோ, பாவமே! இப்படியொருத்தர் தம்மை அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளாமல் மெனக்கிட்டு கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருந்தாரா? இப்படிப்பட்ட உத்தமமான ஜீவனைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் போய்விட்டேனே! அவர் மறுபடியும் வந்தால் என்னிடம் அனுப்பு. அவரை அவச்யம் பார்க்க வேண்டும். நம்மால் ஏதாவது ப்ரதி செய்ய முடியுமானால் செய்ய வேண்டும்’ என்று ஸுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் சொன்னார்.

இவரைப் பார்ப்போமா, பார்ப்போமா என்று அவர் தவித்துக் கொண்டிருந்த மாதிரியே அவரைப் பார்ப்போமா என்று இவர் தவிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்! இதுதான் ஈசுவரன் செய்யும் விளையாட்டு!

வெள்ளம் வடிந்தது.

‘அப்பாடா, மறுபடி கைங்கர்யம் ஆரம்பிக்கலாம்’ என்று ஸோமாசி மாறர் ரொம்ப ஸந்தோஷமாகக் கூடுதலாகவே கீரை பறித்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்.

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அவரைப் பார்க்க ப்ரியப்படுகிறாரென்று தெரிந்ததும் ஸந்தோஷத்தின் உச்சிக்கே போய்விட்டார். ‘மஹாப் பெரியவர், ஈசுவரனோடு நேரே பேசிப் பழகு பவரின் ஸந்திப்புக் கிடைக்கிறதே!’ என்று ஹ்ருதயம் பட் பட் டென்று அடித்துக் கொள்ள அவருக்கு முன்னாடி போய் விழுந்தார்.

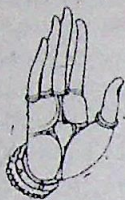
ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்குக் கீரைக் கைங்கர்யக்காரரைப் பார்த்ததில் ரொம்பவும் ஸந்தோஷம் ஏற்பட்டது. ‘நீர் யார் ஸ்வாமி? கஷ்டம் பார்க்காமல் நித்யம் தூதுவளை கொண்டுவந்து கொடுத்துண்டு இருக்கேனே? என்னாலே உமக்கு ஏதாவது ஆகணுமா?’ என்று கேட்டார்.

இந்த ஒன்றுக்காகத்தான் ஸோமாசிமாறர் காத்துக் கொண்டிருந்தாரென்றாலும், தம்முடைய பெரிய ஆசையை எல்லார் எதிரிலும் தெரிவிக்க வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு, ‘ஆமாம், தங்களால் ஓர் உபகாரம் நடக்கணும். அதை ஏகாந்தத்தில் தெரிவிச்சுக்கணும்’ என்றார்.

இப்படி அவர் சொன்னவுடனேயே ரொம்பப் பெரிசாக எதற்கோ அவர் அடி போடுகிறாரென்று ஸுந்தரமூர்த்திக்குப் புரிந்துவிட்டது. 'என்னதான் ஈசுவரன் தனக்கு எந்த அபீஷ்டமானாலும் பூர்த்தி பண்ணுகிறவனாக இருந்தாலும், அதற்காகத் தன்னிடம் எவர் வேண்டுமானாலும் எது வேண்டுமானாலும் நடத்தித் தரும்படிக் கேட்டால் அவனிடம் சிபார்க் பண்ணுவதா?' என்று அவர் நினைத்து, 'பிராமணா! என்னாலே எதையும் முடித்துத் தரமுடியுமென்று நினைக்காதீர். என்னால் முடிந்ததைச் சொன்னால் செய்கிறேன்' என்றார்.

'தங்களால் முடியாததே இல்லை' என்று ஸோமாசி மாறர் பிடிவாதம் பிடித்து, ஏகாந்தத்தில் ஸுந்தரமூர்த்தியிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார்.

'பரமேசுவரன் நேரிலே வந்து உம்மிடம் ஹவிஸ் வாங்கிக் கொள்வதென்பது ஸாமான்ய விஷயமில்லை. என்னால் அதை முடித்துத் தரமுடியுமா என்றும் தெரியவில்லை. ஆனாலும் உம்மீகரே இந்த உடம்பில் நிறையச் சேர்ந்துவிட்டதால், என்னால் முடிந்தது, சொல்லிப் பார்க்கிறேன். செய்கிறதும் செய்யாததும் ஸ்வாமி இஷ்டம். தப்பாக நினைச்சுக்கப்படாது' என்று ஸுந்தரர் முடித்துவிட்டார்.

பரமன் வைத்த பரீகை

அப்புறம் கோயிலுக்குப் போய் த்யாகராஜாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார். அவருக்கு அது (ஸ்வாமியிடம் பேசுவது) ஸஹஜமான ஸமாசாரம்!

த்யாகராஜர் அதற்கு, 'ஸுந்தரம்! நீ ஒன்று சொல்லி நான் செய்யாமலிருப்பதற்கில்லை. உனக்கு ஒருத்தன் கைங்கர்யம் பண்ணிவிட்டானென்றால் அவனுக்கு நான் கூடுதலாகவே செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதனாலே, உனக்காக அவனிடமிருந்து ஹவிஸ் வாங்கிக் கொள்வதற்கு நானே நேரில் போகிறேன். ஆனாலும் ஒன்று; இந்த பிராமணன் ரொம்பப் பெரிசாக ஆசைப்படுகிறான். அதை நான் அப்படியே நிறைவேற்றித் தருகிறதென்றால் நியாயமாகாது. ஆகையால், இந்த ரூபத்திலேயே போவேனென்று சொல்ல முடியாது. எந்த ரூபத்தில் போனாலும் அவன் புரிந்துகொண்டு கொடுத்தால் 'ஆஹா' என்று வாங்கிக் கொள்கிறேன்' என்றார்.

'ஆனால் ஸரி' என்று சொல்லிவிட்டு ஸுந்தரர் ஸோமாசி மாறரிடம் வந்து, 'ஸ்வாமி வருவதற்கு ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்' என்று மாத்திரம் சொல்லி, விட்டுவிட்டார்.

'ஸ்வாமி வரேன்னு சொல்லிட்டாரா, சொல்லிட்டாரா?' என்று ஸோமாசி மாறருக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை!

ஸந்தோஷமாக அம்பர் மாகாளத்துக்குத் திரும்பினார்.

எல்லோருடைய ஸஹாயத்தையும் கேட்டுப் பெற்றுப் பெரிதாக ஸோம யாகமும் பண்ணினார். மாசி மாஸம் ஆச்லேஷ (ஆயில்ய) நக்ஷத்ரம் கூடிய நல்ல நாளில் யஜ்ஞம் நடந்தது.

ஹவிஸ் கொடுக்க வேண்டிய ஸமயம், 'ஸ்வாமி வரல்லையே,

வரல்லையே! வருவானா, வருவானா? வராமல்கூட இருப்பானா?’ என்று ஸோமாசி மாறருக்குக் கிடந்து அடித்துக்கொள்ளும்போது...

‘ஐயய்ய, இதென்ன இப்படி நடக்கக் கூடாத அனாசாரமாக நடந்துவிட்டது!’ என்று எல்லாரும் அருவருத்துக் கொண்டு மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்கிற மாதிரி, ஒரே முடை நாற்றமும் அதுவுமாக, ஒரு பெரிய புலையர் கூட்டம் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டு திபு திபுவென்று யாக சாலைக்குள் நுழைந்துவிட்டது. ஒரு சேரியே படையெடுத்துவிட்டாற்போல இருந்தது. அத்தனை பேருக்கும் பிரதானமாக ஒரு புலையன். நடுவிலே அவன். அவனைச் சுற்றித்தான் பாக்கிக் கூட்டம். அவன் கையில் நாலு நாய்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பக்கத்தில் அவன் பெண்டாட்டி. அவள் தலையில், காத தூரத்துக்குக் காடி அடிக்கிற கள்ளுக்குடம்.

யஜ்ஞ பிராமணர்களுக்கு எப்படியிருக்கும்? ‘போச்சு, போச்சு. யாகமே பாழாப் போச்சு. பரிஹாரம், ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக்காட்டா நம்ப பிராமண்யமும் போயே போயிடும். இந்த அசட்டு மனுஷனுக்கு யாகம் நடத்தித்தர வந்ததற்கு நன்றாக அவஸ்தையை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டோம்!’ என்று அருவருத்துக் கொண்டு, ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டு எல்லாரும் அந்த இடத்தைவிட்டு மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஸோமாசி மாறர் மட்டும் பரமானந்தமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அத்தனை நாளாக ஈச்வரனை வரவழைக்க வேண்டுமென்று அவருக்கு இருந்த ஆர்வம், ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்கு அவர் ச்ரமம் பார்க்காமல் பண்ணின கைங்கர்ய பலன், அவரிடம் இவருக்கு இருந்த நம்பிக்கை, இவரிடம் அவருக்கு இருந்த அனுக்ரஹ சிந்தை எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஸரியான ஸமயத்தில் அவருடைய கண்ணைத் திறந்து வைத்து விட்டது. பரமேச்வரன் வைத்த பரீக்ஷையில் அவர் பாஸ் பண்ணிவிட்டார்.

‘நடுநாயகமாக நிற்கிறானே ஒரு புலையன், இவன் வேறே யாருமில்லை - ஸாக்ஷாத் பரமசிவன்தான்! கள்ளுக்குடமும் தலையுமாக அவன் பக்கத்தில் நிற்கிறவன் அம்பாளே! நாலு

வேதங்களையும் தான் நாய்களாக்கிக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு டிருக்கிறான். சேரிப் பட்டாளம் முழுவதும் பூதகணங்கள்தான் என்று அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது!

காசியில் ஆசார்யாளிடம்கூட இப்படியே ஈச்வரன் தீண்டாதான் வேஷத்தில் வந்தான். அவர் முதலில் புரிந்து கொள்ளாத மாதிரி இருந்துவிட்டு, அப்புறம் அவனே வேதாந்தமாகக் கேள்வி கேட்ட பிறகு புரிந்துகொண்டாரென்று கேட்டிருப்பீர்கள். ஸோமாசிமாறர் தாமாகவே புரிந்துகொண்டு விட்டதாக இந்தக் கதை.

'ருத்ர'த்தில் ஸகலத்தையும் சிவ ஸ்வரூபமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது திருடன், புலையன் ஆகியவர்களாகவுங்கூட அவனே இருக்கிறானென்று இருக்கிறது. கீதையிலே* பகவான், 'பூஸூரர்கள் என்று பூஜிக்கப்படும் உத்தமமான பிராமணன்; கோ பூஜை, கஜ பூஜை என்று வழிபாடுபெறும் பசு, யானை; இதற்கு மறுபக்கம் பரம நிக்ருஷ்டமாக (தாழ்வாக)க் கருதப்படும் நாய்; அந்த நாய் மாம்ஸத்தையும் சாப்பிடும் புலையன் என்றிப்படி ஸகல ப்ராணிகளிடமும் ஸம தர்சனம் உடையவன்தான் உண்மையாகக் கற்றுணர்ந்த பண்டிதன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸோமாசி மாற நாயனார் எத்தனையோ காத்திருந்து கஷ்டப்பட்டு, ஈச்வரன் வருவானென்று உடலை வருத்திக் கொண்டு யஜ்ஞம் செய்து கடைசியில் சேரிக்கூட்டம் வந்த போது, 'ஐயோ, அத்தனையும் வீணாப் போச்சே!' என்று அழுது, ஆத்திரப்பட வேண்டிய ஸமயத்தில் அமைதியாக, அன்புருவமாக இருந்துகொண்டு சேரித்தலைவனாக வந்தவன் அந்த ஈச்வரனே என்று தெரிந்துகொண்டு அவன் கையிலே ஹவிஸைக் கொடுத்தார்.

மற்ற பிராமணர்களையும், 'ஓடாதேள், ஓடாதேள்! ஸ்வாமியேதான் ஸபரிவாரம் இப்படி வேஷம் போட்டுண்டு வந்திருக்கான். நான் சொல்றதை நம்புங்கோ' என்று முறையிட்டுக்

* ஐந்தாவது அத்யாயம், பதினெட்டாவது ச்லோகம்.

கூப்பிட்டார். ஆனால் அவர்கள் அவரை நிந்தித்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

அதனால் ஸ்வாமி அவர்களையே தீண்டாதாராகும்படிச் சபித்து விட்டாரென்றும், அப்புறம் அவர்களுக்காக ஸோமாசி மாறர் வேண்டிக்கொண்டதன் மீது ஹவிஸ் தந்த அந்த நேரத்தில் மட்டும் தினமும் அவர்களை ஒதுக்கி வைக்கவேண்டுமென்று சாபத்தை இளக்கினாரென்றும் மேலே கதை சொல்வார்கள்.

யஜ்ஞத்தில் கலந்துகொள்ள யாருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. யாருக்கு இல்லை என்று சாஸ்த்ரத்தில் எப்படிச் சொல்லியிருக்கிறதோ அதை அந்த பிராமணர்கள் பின்பற்றியதில் தப்பில்லை தான். ஆனால் இவர்களைவிட நல்ல சாஸ்த்ரஜ்ஞரான ஸோமாசிமாறர் படாத பாடுபட்டு இப்படி ஒரு யஜ்ஞம் பண்ணி, இப்போது இவர்களை இருக்கச் சொல்லி மன்றாடுகிறாரென்றால், அதற்கு ஏதோ காரணமிருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் கொஞ்சம் பொறுமையாகத்தானே இருந்திருக்க வேண்டும்? அப்படிப் பண்ணியிருந்தால் அவர்களுக்கும் ஈச்வர தர்சனம் கிடைத்திருக்கும். மாறாக அவரை இவர்கள் திட்டிவிட்டு வெளியேறியதாலேயே ஈச்வர சாபத்திற்கு ஆளாகும் படியாயிற்று.

நமக்கு இது முக்யமில்லை. ஸோமாசி மாறர் ஹவிஸை எடுத்துக்கொண்டு வந்தவுடன் சேரித்தலைவன் ரிஷபாருடராகத் தர்சனம் தந்தான். அம்பாள், கணங்கள் ஆகியவர்களும் ஸ்வயரூபத்தில் காட்சி கொடுத்தனர்!

ஸோமாசிமாற நாயனாருக்கு ஜன்ம ஸாபல்யமாயிற்று. ஜன்ம நிவ்ருத்தியுமாயிற்று. சிவ லோகத்தை அடைந்தார்!

கதை எதற்குச் சொன்னேனென்றால், ஸ்வய பலத்தால், பக்தியால் ஈச்வர தர்சனம் பெறமுடியாது என்று அவருக்குத் தெரிந்தபோது, ஈச்வரனை நன்றாக அறிந்த பெரியவரின் மூலம் அதை அவர் பெற்றாரென்று காட்டுவதற்குத்தான்.

பச்சிலையைக் காட்டி ஒரு பசுவை வரவழைப்பதுபோல, ஒதுக்குப்புறத்தில் கிடந்த ஒரு கீரையை அவர் காட்டிய

திலேயே ஈசுவரனுக்கு ஸ்னேஹிதர் ஸ்தானத்திலிருந்தவர் அவருக்குத் தாம் கடன்பட்டதாக நினைத்து அவனை வருவித்துக் கொடுத்துவிட்டார்.

(முதலில், 'ஈசுவரனைப் பிடிப்பதற்காக நாம் பிடிக்க வேண்டிய ஸுந்தரமூர்த்தியையே எப்படிப் பிடிப்பது?' என்று யோசித்து, ஸோமாசி மாறர் அர்ப்பணித்த கீரைதான் ஒரு விதத்தில் அவருக்காக ஸுந்தரரிடம் தூது போய் அவர்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. அதனால்தான் 'தூதுளங்கீரை' என்ற பெயரோ என்னவோ? ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திலும் இப்படியே ராமானுஜருக்கு முன்னால் ஆசார்ய புருஷராயிருந்த ஆளவந்தார் என்பவர் ஆரம்ப நாட்களில் ராஜபோகத் துடன் வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் மணக்கால் நம்பி என்பவர் தூதுளங்கீரை அனுப்பிவைத்தே அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்ததாக இருக்கிறது. ஆனால் வித்யாஸமென்னவென்றால், அந்தக் கதையில் கீரை அனுப்பிவந்த மணக்கால் நம்பிதான் ஆளவந்தாருக்கு குரு ஸ்தானமாக ஆனவர். எப்படியானாலும் அந்தக் கீரைதான் இரண்டு பேருக்கு நடுவே தூது போகிற மாதிரிப் போய் அவர்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது!)

ஈசுவரனே வேண்டியதில்லை, குரு போதும்; அல்லது ஈசுவரன் வேண்டுமானாலும் அவனையும் குரு மூலமே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளலாம் - என்று காட்டுவதற்குத்தான் கதை, புராணம் சொல்கிறேன்.

குரு செய்யும் பரமோபகாரத்துக்காக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டியது பக்தி ஒன்றே.

நம்பிக்கை எல்லாவற்றுக்கும் மூலம். 'இவர் நிச்சயம் கடைத்தேற்றுவார்!' என்ற உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும். பக்தி ச்ரத்தை என்பது அதைத்தான்.

குருவுக்குக் குறை இருந்தாலும்...

ஈச்வர பக்தி என்று தனியாக ஒன்று செய்யாமல் குரு பக்தி மட்டுமே பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் போதும் என்று சொல்வதை ஆகேஷிபித்து ஒன்று சொல்லலாம். 'ஒருத்தரிடம் பரிபூர்ண பக்தி, இவர் நமக்காக மோகூ பர்யந்தம் எதுவும் அனுக்ரஹிப்பார் என்ற நம்பிக்கை எப்போது வரும்? அவரிடம் கொஞ்சங்கூடத் தோஷமே இல்லாமலிருக்க வேண்டும். அனந்த கல்யாண குணங்களும் நிரம்பியவராக அவர் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவரிடந்தான் நம் ஹ்ருதயத்தில் பூர்ணமான பக்தி உண்டாகும். அதேபோல, அவர் ஸர்வசக்தராகவும் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர் நமக்கு எதையும் அனுக்ரஹிக்க முடியும், மோகூ பர்யந்தம் எதுவும் தரமுடியும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகும். ஈச்வரன் இப்படிப்பட்ட தோஷமே இல்லாத அனந்த கல்யாண குண நிலையன்; அதோடு ஸர்வசக்தனும்; இஹம் - பரம் இரண்டிலும் அத்தனையும் அனுக்ரஹிக்க முடிந்தவன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. யாருக்குமே இதில் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேஹம் கிடையாது. ஆனால் இம்மாதிரி தோஷமென்பது கிஞ்சித்கூட இல்லாதவராகவும், நமக்காக எதையும் ஸாதித்துத் தரக்கூடிய ஸர்வசக்தி பொருந்தினவராகவும் இருக்கும் ஒரு குருவை நாம் பெறமுடியுமா? என்னதான் மஹான் என்றாலும் கோபம், கீபம் இப்படி ஏதோ ஒன்று, எதிலேயாவது அவருக்கும் ஆசை - த்வேஷம் என்றெல்லாம் கொஞ்சமாவது இருக்கிற மாதிரிதானே அவர்களும் தெரிகிறார்கள்? ஸர்வசக்தி என்று எடுத்துக்கொண்டாலோ, இவர் எதுவும் முடிகிற ஸர்வசக்தர் என்று காட்டுகிறபடி எந்தக் குருவாவது இருப்பதாகச் சொல்ல முடியுமா? அவர்களே போடுகிற ப்ளான்களில்கூட சிலது நிறைவேறாமல் போவதைப் பார்க்கிறோம். அவர்களும் தங்கள் கார்யங்கள் நடப்பதற்கு ஈச்வரனை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு, அந்த சக்தியைத்தானே நம்பியிருக்கிறார்கள்?' என்று கேட்கலாம்.

இருக்கட்டும். அவர்களும் ஈச்வர சக்தியைத்தான் depend பண்ணிக்கொண்டிருப்பதாகவும், அவர்களிடமுங்கூட தோஷ லேசங்கள் இருப்பதாகவுமே இருக்கட்டும். ஆனால் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஈச்வரன் அவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறானா, இல்லையா? அவர்களையே தோஷ ரஹிதமான சுத்த வஸ்து, உத்தம குண ஸம்பன்னர், ஸர்வசக்தி மந்தர் என்று நினைத்து நாம் பக்தி பண்ணினால், நிஜமாகவே அவர்களுக்குள் அப்படி தோஷ ரஹிதமாயும், சுத்தமாயும், கல்யாணகுண பூரிதமாயும், ஸர்வசக்தி மயமாகவும் இருக்கிற ஈச்வரன் அந்தப் பக்தியை ஏற்றுக்கொண்டு, நமக்கான அனுக்ரஹத்தைப் பண்ணாமல் போவானா என்ன? நாயிடத்திலும், நாயைத் தின்கிறவனிடத் திலுங்கூட ஈச்வர பாவனை இருந்தால், வாஸ்தவமாகவே அவர்கள் மூலமாகவும் அவன் அருள் செய்வான் என்னும் போது, நம்மைவிட எவ்வளவோ மடங்கு சுத்தரான, நல்ல குணம், ஒழுக்கம், கல்வி முதலியவை நிரம்பியவரான, கருணையும் நம்மைக் காப்பாற்றும் எண்ணமும் உள்ளவரான - நம்மைவிட எவ்வளவோ மடங்கு அனுஷ்டான சக்தி, ஸாதனா பலம் ஆகியவையும், இவற்றால் பெற்ற அனுக்ரஹசக்தியும் உடையவரான - குருவின் மூலம் அவரையே மனஸாற நம்பிக் கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணாமல்கூட ஓர் ஈச்வரன் இருப்பானா என்ன!

ஸரி; ஆனால், வாஸ்தவத்திலேயே தோஷமில்லாமல், கொஞ்சங்கூட குணஹீனமில்லாமல், பரிபூர்ண சக்தி மயமாக ஓர் ஈச்வரன் இருக்கும்போது, அவனையே நேராக பக்தி பண்ணாமல், இந்த அம்சங்களிலெல்லாம் நம்மைவிட எவ்வளவு உசந்தவரானாலும் அவனைப்போல முழுக்க perfect என்று சொல்ல முடியாத ஒருவரை perfect-தான் என்று நம் பாவனையால் பூர்த்தி பண்ணுவித்து பக்தி செலுத்துவானேன் என்று கேட்டால்...

ஈச்வர பக்தியைவிட குரு பக்தியில் இருக்கிற அட்வான்டேஜைச் சொல்கிறேன். முன்பே சொன்னேன். இன்னம் கொஞ்சம் சேர்த்துச் சொல்கிறேன். ஈச்வரன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. இவரோ தெரிகிறார். இவரோடு கலந்து பழக முடிகிறது. நமக்கான நல்லது, பொல்லாததுகளை, ஈச்வரன் வாய்விட்டுச் சொல்வதில்லை. இவர் கர்ம ச்ரத்தையாக எடுத்துச் சொல்லி

முட்டிக் கொள்கிறார். நாமும் இவரிடம் 'இப்படிச் செய்யலாமா, அப்படிச் செய்யலாமா?' என்று நன்றாக வழிகேட்டுப் பெற முடிகிறது. ஈச்வரனிடமிருந்து அப்படிப் பெற்றுக் கொள்கிற அளவுக்கு நமக்குத் தீவிர பக்தி ச்ரத்தை இருக்கிறதா?

அப்புறம், ஈச்வரன் என்றால் எங்கேயோ எட்டாத நிலையிலிருப்பதாலேயே, ஒரு பக்கம், அவனோடு நாம் கலந்து பழக முடியாது என்பதோடு; இன்னொரு பக்கம் கண், வாக்கு, மனஸ் எல்லாவற்றுக்குமேதான் - எட்டாத நிலையிலிருக்கிற அவன் நாம் செய்வதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறான்; அதனால் தண்டிக்க வேண்டியதற்குத் தண்டிப்பான், அனுக்ரஹிக்க வேண்டியதற்கு அனுக்ரஹிப்பான் என்ற எண்ணமும் நமக்கு இல்லை. அவனுடைய பார்வையிலேயே இருக்கிறோமென்று தெரியாததால்தான் துணிந்து மனம் போனபடி எதுவும் பண்ணுகிறோம். தப்புப் பண்ணினால் தண்டனை என்ற பயமில்லாமல் பண்ணுகிறோம். அப்படியே, நல்லது செய்வதென்றால் - எந்த நல்லதானாலும் அதற்கு நாம் தேஹத்தாலோ த்ரவியத்தாலோ ஏதாவது விதத்தில் கொஞ்சமாவது ஸாக்ரிஃபைஸ் செய்யாமல் முடியாது; இப்படி ஸாக்ரிஃபைஸ் 'பண்ணுவானெனென்று இருந்துவிடுகிறோம்' 'அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்' என்று பழமொழி இருக்கிறது. கொல்வது மட்டுமில்லை நல்லது பண்ணுவதென்றாலும் அரசன் உடனே பொன், பொருள், ராவ்பஹதூர் - திவான் பஹதூர் - ஸர் வரைக்கும் பட்டம் கொடுக்கிறது போலத் தெய்வம் உடனே கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. நம் புண்ய - பாப கர்மங்களின் நல்ல - கெட்ட பலன்கள் எத்தனையோ ஜன்மாந்தரங்களில் கோத்து வாங்கிக் கொண்டு போகும்படியாகத்தான் ஈச்வர தர்பார் நடக்கிறது. இப்படி எப்பவோ பண்ணியதற்கு எப்பவோ பலன் என்பதால், நாம் இப்படிப் பண்ணியதற்குத்தான் இது பலன் என்றே நமக்குத் தெரியாமல் போய்த் தப்பு பண்ணுவதிலும் குளிர்விட்டுப் போகிறது; நல்லது பண்ணுவதற்கும் உத்ஸாஹமில்லாமல் போகிறது.

குரு எப்படி இருக்கிறார்? நாம் தப்புப் பண்ணினால் உடனேயே எடுத்துச் சொல்லிக் கண்டிக்கிறார். நமக்கு உறைக்கும்படிக் கரித்துக்கூடக் கொட்டுகிறார். நாம் ஒரு தப்புப்

பண்ணக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும்போது, 'இது குருவின் காதுக்குப் போய்விட்டால் என்ன ஆவது?' என்ற பயம் ஏற்பட்டு நம்மைக் கட்டிப்போடும். அவர் ஆத்மசக்தி நிறைந்த குருவாயிருந்தால் நாம் எங்கே என்ன தப்புப் பண்ணினாலும் அவர் தாமாகவே தெரிந்துகொண்டுவிடுவார். அவ்வளவு சக்தியில்லாவிட்டாலும், அல்லது சக்தி இருந்தும் அதை வெளியில் காட்டாதவராக இருந்தாலும் - மனுஷ்ய விளையாட்டு விளையாடுவதில் பல குருக்கள் இப்படி (த தெரிந்தும் தெரியாத மாதிரி) இருப்பதுமுண்டு. இப்படி இருந்தாலும் - வேறே யாராவது சொல்லி நம் தப்பு அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டால் அப்புறம் நம் கதி என்ன என்ற பயம் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். அது நம்மைத் தப்பிலிருந்து தடுக்கும்.

இதேபோல நாம் ஒரு நல்லது பண்ணினாலும் குரு அதை உடனே தாமாகவேயோ, இன்னொருத்தர் சொல்லியோ தெரிந்துகொண்டு - அல்லது இது நாம் பண்ணிய நல்ல தல்லவா? அதனால் நாமே எப்படியாவது அது அவர் காதில் விழுகிற மாதிரிச் செய்துவிடுவோம்! இப்படி ஏதோ ஒரு விதத்தில் அவர் தெரிந்துகொண்டு - நம்மை மெச்சி விசேஷமாக ஆசீர்வாதம் - அனுக்ரஹம் பண்ணி, மேலும் மேலும் உத்ஸாஹப்படுத்துவார். ஒரேயடியாக மெச்சினால் நமக்கு மண்டைக் கனம் ஏற்படுமென்பதால், 'தப்புக்காக சிஷ்யனை வெளிப்படக் கண்டிக்கிறதுபோல, அவன் செய்யும் நல்லதற்காக வெளிப்படச் சலாகிக்கக்கூடாது' என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கும் குருகூட ஸுசிஷ்யமாக, ஆனாலும் சிஷ்யனுடைய மனஸுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிற விதத்தில், ஏதோ ஒரு மாதிரித் தம்முடைய ஸந்தோஷத்தைக் காட்டி, அதற்காக ஒரு அனுக்ரஹம் செய்யத் தான் செய்வார்.

நாம் கடைத்தேற வேண்டுமானால் அதற்கு நம்முடைய பாப கர்மாக்களைக் குறைத்துக் கொண்டு, புண்ய கர்மாக்களைக் பெருக்கிக் கொண்டாலொழிய எப்படி ஸாத்யமாகும்? இதில் புண்ணிய கர்மாவைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு 'இன்ஸென்டிவ்' (போனஸ் மாதிரி நம்மை உத்ஸாஹப்படுத்துவது), பாப கர்மாவைச் செய்தால் 'டிஸ்-இன்ஸென்டிவ்' இரண்டுமே நமக்கு உடனுக்குடன் குருவின் தீர்ப்பில் தெரிவது போல ஈச்வரனின் தீர்ப்பில் தெரிவதில்லை!

இதற்கும் மேலே, நம்முடைய பாப சித்தத்தைக்கூட குரு என்ற ஒருவர் இருக்கும்போது அவரே, நாமாகச் சுத்தி செய்து கொள்வதைவிடச் சிறப்பாக நமக்காகச் சுத்தி செய்து தருகிறார். பாபத்தில் கொஞ்சத்தைத் தாமேகூட வாங்கிக் கொண்டு தீர்த்து வைக்கிறார். நம்மைவிடக் கெட்டியாக, நமக்காக ப்ரார்த்திக்கிறார். நமக்காக ஈச்வரனிடம் முறையிடுகிறார், வாதிக்கிறார், ஸ்வாதீனமாக உத்தரவு போடுகிறார், சண்டைகூடப் பிடிக்கிறார் - என்றெல்லாம் சொன்னேன்.

இதனாலெல்லாம்தான் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் அபூர்ணமான குருவாக இருந்தாலுங்கூட அவரையே பூர்ண ஈச்வரன் என்று வழிபடச் சொல்லி 'குரு வாத்' (Guru-vad) என்றே (வட இந்தியாவில்) உயரக் கொண்டு வைத்திருப்பது.

இப்படி அன்பும், அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும் குருவிடமே வைத்து விட்டவர்களுக்குத் தெரியும், பகவத் ஸ்மரணையைவிடவும் குரு ஸ்மரணையிலேயே அதிக சாந்தி என்று!

அதெப்படி (பகவத் ஸ்மரணையைவிட குரு ஸ்மரணையில் அதிக சாந்தி) இருக்க முடியுமென்றால்,

நம் பிரார்த்தனையை பகவான் கேட்கிறானா, நாம் பண்ணும் நல்லது கெட்டதுகளை, அவன் பார்க்கிறானா என்றே நிச்சயமாகத் தெரியாதபோது, 'நமக்கு அவன் விமோசனம் அளிப்பான்' என்ற உறுதியில் உண்டாகிற சாந்தி, நிம்மதி எப்படி ஏற்பட முடியும்? 'அனுக்ரஹிப்பானா, அனுக்ரஹிப்பானா?' என்று வெதுக்கு, வெதுக்கென்று மனஸ் அடித்துக் கொள்வதாயிருக்குமே தவிர, 'நமக்கென்ன பயம்? அவன் பார்த்துக் கொள்கிறான்' என்ற த்ருட உறுதி, அதனாலே விச்ராந்தி, சாந்தி எப்படி ஏற்படும்? அப்பப்போ ஏற்பட்டாலும் ஸந்தேஹத்தில், அழுகையில், பயத்தில் அது அடித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது.

குரு சுச்ருஷைக்கு என்றே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள் பயம், ஸந்தேஹம், அழுகை இல்லாமல் அவர்கள் பாட்டுக்கு நிம்மதியாக, 'அவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்' என்று இருப்பார்கள்!

பகவத் ஸ்மரணை என்னும்போது, அந்தப் பகவான் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஆனவர். எண்ணி முடியாத அத்தனை கோடி ஜந்துக்களில் நம்மைக் குறிப்பாகக் கவனித்து அவர் செய்வாரா, செய்வாரா என்றிருக்கிறது. அவர் பட்டுக் கொள்ளாமல் எங்கேயோ இம்பெர்ஸனலாக உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. குருவோ நமக்கென்றே ஏற்பட்டிருப்பவராகத் தெரிகிறார். நம்மைக் கடைத்தேற்றவே இவர் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். உலகம் முழுவதையும் கவனித்துக் கொள்கிற பெரிய ஆபீஸ் இவருக்கு இல்லாமல், தாம் நல்வழிப் படுத்தக் கூடியவர்களையே தம்மிடம் சேர்த்துக் கொள்பவராக இருப்பதால் அப்படிச் சேர்ந்த நம்மிடம் 'பெர்ஸனல் அட்டென்ஷன்' காட்டுபவராக இருக்கிறார். இவர் நமக்கு ரொம்பப் பெர்ஸனல்! நம் கஷ்டங்களிலெல்லாம் கலந்து கொள்பவராக இருக்கிறார். நம்மைக் கவனிப்பாரோ மாட்டாரோ என்றில்லாமல், 'நமக்குன்னே ஏற்பட்டவர்' என்று உறவு கொள்கிறோம்.

சச்வரன் பண்ணுவதெல்லாம் நம்முடைய ஞானமில்லாத பார்வையில் ஏதோ யந்த்ர கதியில் இயற்கை பண்ணுகிறார் போலவே தெரிகிறது; அவன் கர்த்தா என்று தெரியவில்லை. நமக்கு ஞானம் வருகிற வரையில், அவன் அனுக்ரஹம் செய்கிற போதுகூட, யத்ருச்சையாக (தற்செயலாக) நடந்திருக்குமோ, என்னவோ என்று ஸந்தேஹமாக இருக்கிறது. 'பெர்ஸனல் டச்' குரு செய்வதில்தான் பிரகாசித்துக் கொண்டு தெரிகிறது; அதனால் நமக்குத் தெம்பும், விச்ராந்தியும் தருகிறது.

அத்தனை தினுஸான பக்ஷணம் பணியாரங்களும் கொட்டிக் கிடக்கிறது. ஆனால் ஆள் யாருமில்லை, நாமே எடுத்துத் தின்கிறோம் என்றால் எப்படி இருக்கிறது? ஏதோ கொஞ்சம் கூழ்தான் என்றாலுங்கூட ஒரு தாயார்க்காரி, 'அப்பா கொழந்தே சாப்பிடு' என்று தன் கையால் கொடுக்கிறாள் என்னும்போது அது எப்படி இருக்கிறது? இந்த 'பெர்ஸனல் டச்'சுக்கு இருக்கிற ஆனந்தம், பஞ்ச பக்ஷய ஆஹாரத்தில் கிடைக்குமா? அதையும் யாரோ பண்ணித்தான் இருக்கிறார்கள். நாம் சாப்பிட வேண்டுமென்றே கொட்டிவைத்தும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் பண்ணினவர் தெரியாவிட்டால் பண்டத் தின் ரஸானுபவம் ரொம்பக் குறைந்துவிடுகிறது. சச்வரானுக்ர

ஹத்துக்கும், குரு அனுக்ரஹத்துக்கும் இதுதான் வித்யாஸம்!

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைப் போல, இன்னம் பல மஹான்களைப் போல அவனுடைய அனுக்ரஹத்தை அவனே ஸாக்ஷாத்தாகச் செய்வதாகக் கண்டுகொண்டு பெறுகிறவரையில், எத்தனை அருள் கிடைத்தாலும் கொஞ்சம் ஸந்தேஹம், கேள்வி புறப்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கும்.

இன்னொன்று வேறே! நல்லது - கெட்டது எல்லாமே அவனிடமிருந்துதான் என்கிறார்கள். மாயையை ஏவி விட்டு இத்தனை கஷ்டங்களை உண்டாக்குவதும் அவனுடைய விளையாட்டுதான் என்கிறார்கள். பராசக்தி ஞானியைக்கூட பலவந்தமாகப் பிடித்திழுத்து மோஹத்திலே தள்ளுகிறதுண்டு என்று பயமுறுத்துகிறார்கள்*. ஈசுவர ஸங்கல்பம் நமக்குத் தெரியவே தெரியாது; புரியவே புரியாது என்று முடித்து விடுகிறார்கள். 'குடைராட்டினத்தில் பொம்மைகளை வைத்து இஷ்டப்படிச் சுற்றுகிற மாதிரி ஈசுவரன் ஸர்வ ப்ராணிகளையும் மாயையில் வைத்து ஆட்டுகிறான்' என்று பகவானே சொல்கிறான். ஆனதினாலே, அவனை ஸ்மரிக்கும்போது, 'நம்ம கிட்ட எப்படி விளையாடுவானோ? கரைதான் சேர்ப்பானோ? இன்னும் நன்னாதான் அழுக்குவானோ?' என்று பயம் ஏற்பட இடமிருக்கிறது.

குரு இப்படியில்லை. ஈசுவரன் ஞானம் - மாயை இரண்டு மாக இருக்கிறாற்போல அல்ல, குரு. ஞானத்துக்கு மாத்திரமே அவர் இருக்கிறார். மாயையைப் போக்கி ஞானத்தைத் தரவே ஏற்பட்டதுதான் அவருடைய ஆபீஸ். கெடுதலானதற்கும் ஆச்ரயமாயிருப்பவர், மாயையை ஏவி விட்டுக் கஷ்டங்களையும் கொடுத்து வேடிக்கை பார்ப்பவர் - என்று அவரைப் பற்றிச் சொல்லவே முடியாது. நமக்குக் கெடுதலானவற்றை நீக்கி, நம்முடைய கஷ்டங்களைப் போக்கி, மாயையிலிருந்து நம்மை இழுத்துப் போடவே வந்துள்ள அவரைப் பற்றி ஸந்தேஹம், பயம் தோன்ற இடமேயில்லை!

* துர்க்கா ஸப்தசுதீ: 1.55 - 6

● கீதை: XVIII-61

இதனாலெல்லாந்தான் பகவத் ஸ்மரணையைக் காட்டிலும் குரு ஸ்மரணை அதிக சாந்தி என்பது.

ஸ்மரித்து, த்யானித்துப் பார்த்தவர்களுக்குத் தெரியும். ஒருவரை ஸ்மரிப்பது, த்யானிப்பது என்றால் என்ன? அவருடைய ரூபத்தை, கார்யத்தை, குணத்தை நினைத்துப் பார்த்துப் பார்த்து மனஸை அப்படியே அவரிடம் கரைந்து நிற்கும்படியாகச் செய்வது கார்யமென்று எடுத்துக் கொண்டு தான் இத்தனை நாழி சொன்னேன். ஈச்வரனின் கார்யம் எதுவும், 'இது அவனுடையதுதான்' என்று நமக்குத் தீர்மானமாகத் தெரியாததாகவே இருக்கிறது. நமக்கும் அவனுக்கும் நேர் 'டச்' இல்லை. வேறு பக்தர்களுக்கு அவன் செய்த அனுக்ரஹ கார்யங்களையே நினைக்கும்படிதானிருக்கிறது. அது நம் மனஸை நிரப்பிவிட்டால் விசேஷம்தான். த்ரௌபதி மான ஸம்ரக்ஷணம், குசேலானுக்ரஹம், கஜேந்திர மோக்ஷம் இப்படி எத்தனையோ, எல்லாத் தெய்வங்களைப் பற்றிய புராணங்களிலும் இப்படி அனேக அனுக்ரஹங்கள், இன்னம் பலவிதமான லீலாக் கார்யங்கள்... ராஸ லீலை, ஈச்வரனானால் ஆனந்த நடனம் என்றிப்படி; ஞானோபதேசம்: க்ருஷ்ண பரமாத்மா அர்ஜுனனுக்குப் பண்ணியது, தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸனகாதிகளுக்குப் பண்ணியது - என்றிப்படிப் பலவிதமான கார்யங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய அரைவேக் காட்டு நிலையில் அவற்றில் நம்மால் எவ்வளவு தூரம் முழுக முடிகிறது? வேறே யார் யாருக்கோ அவன் பண்ணியதில் நம்மால் எவ்வளவுக்கு மன நிறைவு பெற முடிகிறது? 'அவர் எங்கே, நம்ப எங்கே? அதெல்லாம் நமக்குக் கிடைக்குமா?' என்று குறைந்துகொண்டு வருத்தப்படுவதாகக்கூட ஆகலாம். ஆனால் குரு ஸ்மரணை என்று நினைத்துப் பார்த்தால் நமக்கே அவர் நேராக எத்தனை செய்திருக்கிறாரென்று - நாம் மட்டும் நன்றியறிவு மறக்காதவர்களாக இருந்தால் - அனேகம் அகப் படாமல் போகாது. நாம் யோக்யதையை மீறி ஆசைப்படுவதில் அனேகம் அவர் பூர்த்தி செய்யாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் நம் ஸ்திதி என்ன என்கிற நினைப்பு இருந்து, நன்றியறிவும் இருந்துவிட்டால் நமக்கு அவர் செய்து வருவதே அதிகப்படி என்று தெரியும். நாம் சீர்ப்பட வேண்டுமென்று எவ்வளவு முட்டிக் கொள்கிறார்? அது தவிர, எத்தனை வைராக்யம் சொன்னாலும் இந்த மனுஷ ரீதியில் ஒரு

வாஞ்சை, வாத்ஸல்யம் என்று நம் நிலையில் ஆலம்பனம் வேண்டியிருக்கிறதே, இதையும்கூட எவ்வளவு நன்றாகப் பூர்த்தி செய்கிறார்? நம்முடைய யோக கேஷமங்களை எவ்வளவு அக்கறையாகக் கேட்டுக் கொள்கிறார்? நாம் மறந்து போயிருக்கும்போதுகூட, (அவரிடம்) போயிருந்தவர்களிடம் நம்மைப் பற்றி விசாரித்து ப்ரஸாதம் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறாரே! 'வெயில்லே போகாதேடா! பட்டினியாப் போகாதேடா!' என்று எத்தனை ப்ரியமாகச் சொன்னார்! - என்று இப்படி நம்மைப் பற்றியதாகவே குரு செய்திருக்கும் அனேகக் கார்யங்களைப் பற்றி ஸ்மரித்து ஆனந்தமாக நிறைந்திருக்க முடிகிறது!

ரூபம் என்று ஸ்மரிக்கும்போது, ஈச்வரனை தெய்வத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட மூர்த்தியாக த்யானம் செய்யும்போது, அந்த மூர்த்தி பற்றி ஏற்கெனவே கொடுத்திருக்கிற வர்ணனைப்படி பண்ணிப் பார்க்கிறோம். அப்படியே மனஸ் போய் அந்த ரூபத்திலே ஒட்டிக் கொண்டு நின்றுவிட்டால் உசத்திதான். நமக்கு அப்படி முடிகிறதா? புராணங்களிலும், மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களிலும் வர்ணனை என்று கொடுத்திருப்பதில் பாதாதிகேசம், அல்லது கேசாதிபாதம் விஸ்தாரமாக அங்க அங்கமாக லக்ஷணங்களைச் சொல்லியிருக்கும். 'பாதாதி கேசம்' என்றால் காலிலிருந்து தலைவரையில். புருஷ ரூபத்தில் உள்ள தெய்வங்களை இப்படித்தான் வர்ணிப்பார்கள். பாதத்தில் ஆரம்பித்து வரிசையாக மேலே கணுக்கால், முழங்கால், இடுப்பு, மார்பு, கழுத்து, முகம், என்று போய் சிரஸின் வர்ணனையோடு முடிப்பார்கள். கேசாதிபாதம் என்ற முறையிலே ஸ்த்ரீ தெய்வங்களை வர்ணிப்பார்கள். இது சிரஸில் ஆரம்பித்து வரிசையாகக் கீழே நெற்றி, கண், மூக்கு, வாய், கழுத்து, இடுப்பு என்று பாதம் வரையில் வர்ணிப்பது. இப்படி எந்தத் தெய்வமானாலும், இத்தனை கை... நாலு, எட்டு, பதினெட்டு என்று கைகள்; ஒவ்வொரு கையிலும் இன்ன ஆயுதம்; இப்படியிப்படி அலங்காரம்: கங்கை, சந்த்ரன், பாம்பு, புலித்தோல் - பீதாம்பரம், வனமாலை, கௌஸ்துபம்; இன்ன வாஹனம் - ரிஷபம், ஸிம்ஹம், கருடன், மூஷிகம், மயில் என்று எதுவோ ஒன்று, என்பதாக நீள நெடுக details (விவரங்கள்) சொல்லியிருக்கும். ஒவ்வொரு ரூபத்தைப் பற்றி

யும் இப்படிப் பெரிய லிஸ்ட் வைத்துக் கொண்டு நாம் த்யானிக்கும்போது, 'இன்னம் அந்த அம்சம் இருக்கே, இந்த அம்சம் இருக்கே!' என்று மனஸ் அலை பாய்ந்தபடியும் ஆகலாம். சாஸ்த்ரங்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால் - க்ருஷ்ண பரமாத்மாவும் உத்தவ ஸ்வாமியிடம் அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்★ - அங்க அங்கமாக முழு ரூபத்தையும் கொஞ்சம் ரஸித்துவிட்டு அப்புறம் புன்சிரிப்போடு விளங்குகிற முக மண்டலத்திலேயே 'கான்ஸென்ட்ரேட்' பண்ண வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் நாம் த்யானம் என்று உட்காரும் சித்தே (சிறிது) நாழியிலே அங்க அங்கமாக நின்று ரஸிக்கப் பொழுது இருக்குமா என்பதே ஸந்தேஹம். அப்புறம், மந்தஹாஸம் (புன்சிரிப்பு) அல்லது கருணா கடாக்ஷம் என்று ஒன்றிலேயே சித்தத்தை நிறுத்த முடியுமா என்பதும் அதைவிட ஸந்தேஹம். இத்தனை புஜங்கள், ஆயுதங்கள், அணிமணிகள் வாஹனம் என்றிருப்பதில் ஒன்றை நினைத்தால், 'இன்னொண்ணை மறந்துட்டோமே!' என்று சித்தம் நாலா திசையிலும் ஓடலாம். கங்கையை நினைக்கும்போது, சந்த்ரன் போச்சே என்று! நெற்றிக் கண்ணை நினைத்தால், நீலகண்டம் போச்சே என்று! மானை நினைத்தால் மழு போகிறது! சங்கத்தை நினைத்தால் சக்ரம் மறைந்து போகிறது! கௌஸ் துபத்தை நினைத்தால் ஸ்ரீவத்ஸம் மறைந்து போகிறது! கமலக்கண்ணை நினைத்தால் சிரித்த வாய் மறைகிறது! இந்த மாதிரி ஆவதால், நின்று நிலைத்து, நிறைவுண்டாகும்படி ரூப த்யானம் பண்ண முடியாமல் ஆகலாம். சாஸ்த்ர ப்ரகாரமான இத்தனை வர்ணனை நமக்குத் தெரியாமலிருந்தாலே தேவலை போலிருக்கிறதே என்று நினைக்கும்படி கூட ஆகலாம்!

ஆனால் குரு என்று எடுத்துக் கொண்டு ரூப த்யானம் செய்ய ஆரம்பித்தால் நேரே பழகின ஸமாசாரமானதால் பூர்ணமாக ஓர் ஆகாரத்தில் (வடிவத்தில்) மனஸ் அப்படியே நின்றுவிடுகிறது. அம்மா, அப்பா, ஸ்னேஹிதர், ஆபீஸர் - நேரிலே பார்த்துப் பழகுகிற யாரானாலும் அவர்களை நினைக்கும்போது, தனித்தனியாகக் கண், மூக்கு என்றா நினைக்கிறோம்? ஆயுதம் - (சிரித்து) அம்மாவானால் கரண்டி, ஆபீஸரானால் ஃபெளண்டன் பேனா என்று இப்படியா சித்தத்

★ ஸ்ரீமத் பாகவதம் XI.14-43

தில் கொண்டுவந்து பார்க்கிறோம்? இப்படியெல்லாமில்லாமல் மொத்தமாக ஒரு 'ஐடியா'வாகத்தானே பார்க்கிறோம்?

இன்னம் சொல்லப்போனால், முழு ரூபத்தையும் ஒரு மாதிரியாகப் பார்ப்பது மட்டுமில்லை, அவர்களுடைய கார்யம், அவர்களுடைய ஸ்வபாவம், மனப்பான்மை, நம்மிடத்தில் அவர்களுடைய பாவம், அவர்களிடத்தில் நம்முடைய பாவம் என்று எல்லாமாகக் கலந்து ஒரு total effect ஏற்படும் விதத்திலேயே நமக்கு நேரிலே தெரிந்தவர்களைப் பற்றிய சிந்தனை ஏற்படுகிறது. இப்படித்தான் குருவை ஸ்மரிக் கிறோம். ரூபத்தில் பல அம்சங்களென்று ஒன்றுக்கொன்று மனஸ் பாயாதது மட்டுமில்லை; ரூபம், கார்யம், குணம் என்ற பிரிவுகூட இல்லை! Total-ஆக ஒரு பாவம், 'ரொம்பப் பெர்ஸனல், ரொம்ப உறவு, நாம் கடைத்தேறுவதற்கென்றே யான கருணை' என்று சித்தம் ஒன்றிலேயே போய் - சிதறியோடாமல் - குரு த்யானத்தில் ஆனந்தமாக நின்றுவிடு கிறது. தெய்வ மூர்த்திகளின் ரூபத்தை காணாந்த விசுராந்த நேத்ரம் (காதளவோடிய கண்கள்), ஆஜானுபாஹு என்றெல் லாம் வர்ணித்திருக்கிறது போல இல்லாமல் ஒரு குரு கண் நொள்ளையாக, கட்டை குட்டையாக, கரடுமுரடான சரீரமாக இருந்தால்கூட அந்த ரூபத்தை நினைத்தாலே ஒரு சாந்தி, ஓர் ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது. அம்மா அழகாக இருக்கிறாளா, எம்.ஏ. டிகிரி வாங்கியிருக்கிறாளா என்று பார்த்தா அவளிடம் ப்ரியமாயிருக்கிறோம்? அப்படிச் குருவிடமும் ஏற்படுகிறது. எத்தனை குருபியாயிருந்தாலும் அம்மாவுக்குக் குழந்தையிடம் வாத்ஸல்யம் மாதிரி குருவுக்குச் சிஷ்யனிடம் காருண்யம் பொங்குகிறது. அவள் உடம்புக்குப் பால் கொடுத்தால் இவர் ஞானப் பாலாட்டுகிறார். அவரை ஸுலபமாகச் சித்தத்தில் நிறுத்தி, ஸ்மரித்து, ஆனந்தப்பட முடிகிறது.

ஒன்றுதான் - பகவான், ஆசார்யன்; வேறே வேறே இல்லை. ரொம்ப மேலே போய்விட்டால் சிஷ்யன்கூட வேறே இல்லை. ஆனால் அது இப்போது நாமிருக்கும் தசையில் வெறும் சவடால்தான். நன்றாகப் பக்குவப்பட்டவர்களுக்கே என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால், 'எல்லாவற்றிடமும் (அவை தன்னையின்றி வேறில்லை என்னும்) அத்வைத பாவனையை வைத்துக் கொள். ஆனாலும் இதற்கு ஒரு விலக்கு இருக்கிறது.

குருவிடம் மட்டும், 'அவர் பெரியவர், நான் சின்னவன்' என்று த்வைதமாகவே பழகு. குருவோடு அத்வைதம் பாராட்டுவ தென்று ஒருபோதும் வைத்துக் கொண்டுவிடாதே' என்றே உபதேசித்திருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது நம் விஷயத்தைச் சொல்லவே வேண்டாம் நாம் குருவை வேறேயாகத்தான் பார்க்க முடியும், அதில் தப்பில்லை. ஆனால் அவர் ஈச்வரனுக்கு வேறேயில்லை என்று பார்க்கப் பழக வேண்டும்.

ஈச்வரனும் குருவும் வேறு இல்லை. ஈச்வரனே தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கிற குரு ரூபத்தில் வருகிறான். இப்படி நம்பி ஒருவரைக் குருவாக வரித்துவிட்டால் பலன் நிச்சயம்!

ஈச்வரனிடத்தில் பக்தி, அதே போன்ற பக்தி குருவிடத்திலும் என்று இருந்துவிட்டால் உபதேச உள்ளர்த்தமெல்லாம் புரிந்து அனுபூதி கிடைத்துவிடும். அதுதான் முதலில் சொன்ன ச்லோகம்.

இதிலே சிஷ்யர்களின் மனப்பான்மைகளையொட்டி, பக்தி பாவத்தில் பங்கீடும் கொஞ்சம் வித்யாஸமாக வரும்.

ஈச்வரனிடத்தில் பக்தி செய்வதுதான் பரம தாத்பர்யம்; அதற்கு வழிகாட்டுபவர் என்ற முறையில் குருவிடமும் பக்தி விச்வாஸம் பாராட்டுவோம்' என்பதாக மனோபாவமுள்ளவர்களும் இருப்பார்கள். இங்கே ஈச்வரன் என்ற நமக்குத் தெரியாத ஆஸாமியையே மனஸு பற்றிக் கொண்டிருக்க முக்யமாக ஆசைப்படும். அவனைத் தெரிய வைப்பதற்கு ஸஹாயம் செய்பவரென்றே குருவிடம் போவது. அந்த மெயின் லைனில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிற ஸைட்-லைன் இவர் என்ற அளவில் இவரிடமும் ஒரு நன்றி, ஒரு பக்தி இருக்கும். இப்படிப்பட்ட மனோபாவத்தையும் குரு - மதித்து இவனை ஏற்றுக் கொள்வார். ஒரு சின்னக் கொடி படர ஆதாரமில்லாமல் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது நாம் அதைப் பிடித்து ஒரு கொழுகொம்பில் சுற்றி விடுவதுபோல, அவர் இந்த மனோபாவக்காரனைக் கொண்டுபோய் ஈச்வரன் என்ற கொழுகொம்பைப் பற்றிக் கொள்ளும்படிச் செய்துவிடுவார். அவனுக்குத் தெரியாமலிருந்த விஷயத்தைத் தெரிந்ததாகப் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவார். ஈச்வரனும் இந்த ரீதியிலேயே அவனை அங்கீகரித்துக் கொள்வான்.

இன்னொரு பாவம், ஈச்வரனே குரு ஸ்வரூபமாக வந்திருக்கிறானென்பது. ஈச்வரன், குரு இரண்டு பேரும் ஸமம் என்று வைத்துக் கொண்டு (ஆரம்பத்தில் சொன்ன 'யஸ்ய தேவே பராபக்திர் - யதா தேவே ததா குரௌ' என்ற) ச்லோகத்தில் சொன்னபடி ஈச்வரனிடமும் பக்தி, குருவிடமும் அதற்குக் கொஞ்சங்கூடக் குறையாத பக்தி என்றிருப்பது.

பக்தியைப் பங்கு போடுவதா, அதேபோல அனுக்ரஹத்திலும் ஈச்வரன், குரு என்ற இரண்டு பேர்கள் பங்கு போட்டுக் கொண்டு பண்ணுவார்களா என்று நான் பரிஹாஸம் பண்ணினாலும் அது 'யுக்தி'யில் சொன்னதுதான். 'அனுபவ'த்தில் எப்படி இருக்குமென்றால் இம்மாதிரி மனோபாவக்காரனுக்கு சில சில ஸமயங்களில் ஈச்வரன் என்பதிலேயே சித்தம் போய் அப்படியே பக்தியில் நிற்கும். சில சில ஸமயங்களில், 'அவனுடைய நராகாரமே இது' என்ற பாவத்துடன் குரு ஸ்வரூபத்திலேயே சித்தம் பக்தியில் நிரம்பிப் பதிந்திருக்கும். ஒரே ஈச்வரன் ஈச்வரனேயான ரூபம், குருவாக எடுத்துக் கொண்ட ரூபம் என்ற இரண்டின் மூலமும் அனுக்ரஹம் பண்ணுவான்!

மூன்றாவது பாவம், 'ஈச்வரனைப் பற்றிய கவலையே இல்லை. அவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். நமக்கு வேண்டியது குருதான். ஈச்வரன் அவர் மூலம் நல்வழி காட்டுகிறான், அல்லது அவராக ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறான் என்ற கதையெல்லாம்கூட வேண்டாம். நமக்குக்குருவான இவரேதான் ஸகலமும். இவரேதான் நம்முடைய ஈச்வரன், கீச்வரன் எல்லாமும். அதனால் இவரை மாத்திரம் அன்னயமாக உபாஸிக்க வேண்டியது. இவரே கடைத்தேற்றிவிட்டுப் போகிறார்' என்று இருப்பது. முழு பக்தியும் குரு ஒருவருக்கே செலுத்துவது.

'கடைத்தேறுவது என்பதைக்கூட நினைப்பதில்லை. குருவிடம் பக்தியாயிருந்து சுச்சுருஷை பண்ணிக் கொண்டிருப்பதே ஆனந்தமாக இருக்கிறதா இல்லியோ! அதற்காகவே அப்படிச் செய்வது. கடைத்தேற்றுகிறார், ஏற்றாமலிருக்கிறார், எப்படிச் செய்வாரோ செய்துவிட்டுப் போகட்டும். நமக்கு அதைப்பற்றி விசாரமில்லை. நாம் பக்தியோடு தாஸ்யம் செய்துகொண்டு அதிலேயே நிறைந்து கிடப்பது' என்று இருப்பது இன்னம் மேலே!

குரு பக்திக்கு ஈசன் செய்யும் அருள்

சிஷ்யன் எப்படி நினைத்தாலும், கடைத்தேறனுமென்று நினைத்தாலும் ஸரி, அதைப் பற்றித் தான் கவலைப் படுவதில்லை என்று வைத்துவிட்டாலும் ஸரி - இவனுக்கும் பரம ஞானம், கதி மோக்ஷம் கிடைத்தே தீரும். இவன் ஈசுவரனை நினைக்காவிட்டாலும், ஈசுவரன் இவன் பராபக்தியுடன் தாஸ்யம் செய்கிற குருவுக்குள் இருப்பதால் இவனுடைய பக்தியை வாங்கிக்கொண்டு - எல்லா நமஸ்காரமும் ஒரு கேசவனைத்தான் சென்றடைகிறது என்றபடி வாங்கிக் கொண்டு - இவனுக்குப் பரமானுக்ரஹம் பண்ணி விடுவான். அவனுக்குத் தன்னை ஈசுவரனென்று பெயர் கொடுத்து, ஸ்தானம் கொடுத்துப் பக்தி பண்ணினால்தான் அனுக்ரஹிப்பது என்ற எண்ணம் கிடையாது. எவராயிருந்தாலும், எவரிடமாயிருந்தாலும் கொஞ்சங்கூடத் தன்னலமே கருதாமல் பூர்ணமான ப்ரேமையை வைத்து, ஆத்மார்ப்பணம் பண்ணி ஸேவை செய்தால் அது தனக்கே செய்யும் பூஜை என்று ஏற்றுக் கொண்டு க்ருபை செய்துவிடுவான்.

அவனையேகூட த்ரிலோக நாதன் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல், அதனால் கை கட்டி வாய் புதைத்துப் பூஜை பண்ணாமல், 'நம்மைச் சேர்ந்த, நம்மைப் போன்ற ஓர் ஆள்' என்றே நினைத்து, ஆனாலும் தன்னலம் கலக்காமல் பூர்ண ப்ரேமையோடு ஸ்வாதீனமாகக் கலந்து பழகினாலும் மோக்ஷ பர்யந்தம் அனுக்ரஹம் புரிந்து விடுவான். கோபிகா ஸ்த்ரீகள் வருத்தாந்தத்தில் இப்படித்தான் பார்க்கிறோம். பக்தியின் உச்சஸ்தானம் எங்கே என்றால் அவர்களிடம்தான் என்று நாரதாதிகளும் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். க்ருஷ்ண பரமாத்மாவே அப்படித்தான் கொண்டாடியிருக்கி

றான். அவர்களுக்கு அவன் பரமாத்மா என்ற ஸமாசாரமே தெரியாது. பரமாத்மா என்ற ஒன்றைப் பற்றியே அவர்கள் கேள்விப்பட்டதில்லை. ஜார சோரன் - ஸ்த்ரீகளின் ஹ்ருதயத்தை ப்ரேமையில் தவிக்க வைப்பவன் - திருடன், என்று தான் அவனைத் தெரியும். ஆனாலும் அவனிடமே ப்ரேமை என்று ஸர்வஸங்க பரித்யாகம் பண்ணினார்கள். அந்த வார்த்தைகூட அவர்களுக்குத் தெரியாது! ஆனாலும் பண்ணினார்கள்! பகவான் அதையே மதித்து அவர்களைக் கோலோகம் என்கிற தன்னுடைய நித்யானந்த விஹார பூமியிலே தன்னுடைய மஹிஷிகளாக்கிப் பெரிய உயர்வு கொடுத்தான்.

இந்த விதமாக, குருவையே ஸகலமுமாக நினைத்துப் பக்தி பண்ணிவந்தால், ஞானம், கதிமோக்ஷம் என்று ஒருவன் தவித்து வேண்டிக்கொள்ளாவிட்டாலும் ஈசுவரனே அவற்றை அனுக்ரஹம் செய்துவிடுவான். இவனுடைய கர்மாவையும் பார்த்து ஈசுவரன் செய்வது என்கிறபோது, சோதனைகள் வைக்கும்போது, 'டிலே' பண்ணிக்கொண்டே போகும்போது, குருவின் ஸஹாயம் இதையெல்லாம் ஸமாளிப்பதற்குப் பெரிய பக்கபலமாக இவனுக்கு உதவும். அதாவது குருவின் மனஸ் என்பது ஈசுவரனுக்கு வேறே மாதிரியாக கொஞ்சமோ நிறையவோ இருக்கிறதில் - அவனுடைய விளையாட்டிலே பரம அத்வைதானுபூதிமான்களாக இருக்கப்பட்டவர்களுக்குக் கூடக் கருணா நிமித்தமாகவே கொஞ்சம் பேதமாகத் தங்களுடைய தனி மனஸ் மாதிரி ஒன்று இருப்பதுண்டு. அனுபூதியிலே ரொம்ப மேலே போகாத குருக்களுக்கு இன்னம் ஜாஸ்தியாகவே த்வைத பாவம் இருக்கும். இப்படிக் கொஞ்சமாகவோ, நிறையவேயோ இருக்கிறதில் - குருவானவர்கள் சிஷ்யனின் கர்மாவுக்காக சோதனை, டிலே என்று ஈசுவரன் ரொம்பவும் செய்து விடாமல், அவனுடைய behalf-ல் தாங்களும் ஈசுவரனிடம் பிரார்த்திப்பார்கள். தங்களுடைய தபோ சக்தியையும் அதற்காகக் கொடுப்பார்கள். தங்களிடமே கூட சிஷ்யனின் கர்மாவை transfer செய்து கொண்டும் உபகரிப்பார்கள். ஈசுவரனிடம் நேராகப் பேசிப் பழகக் கூடிய வர்களானால் அவனிடம் சிஷ்யனுக்காக மன்றாடுவதிலிருந்து மிரட்டுவது வரை எல்லாம் செய்வார்கள்! முன்னேயேகதைகள் சொன்னேன்.

குருவே ஈச்வரன் என்று ஏக பக்தி செய்யாமல் ஈச்வரன், குரு என்று இரண்டு பேரையும் ஒருவன் பக்தி செய்யும்போதும் இப்படியெல்லாம் இவன் செய்யும் கச்சுநைஷ, ஸாதனை ஆகியவற்றோடு அவர் பல தினுஸில் இவனுடைய behalf-ல் செய்வதும் சேருமென்றாலும், 'அவரொருவரே ஈச்வரன் உள்பட ஸகலமும்' என்று அவன் இருக்கும்போதே அவருடைய ஸஹாயம் பூர்ணமாகக் கிடைக்கும். அவர் இப்படிச் செய்வது தன்னிடமே அவன் ஏகபக்தி செய்கிறானே என்பதிலுள்ள தற்பெருமையால் அல்ல. எல்லாத் தர்மங்களுக்கும் மேலாக சரணாகதரக்ஷணத்தைத்தானே சொல்லியிருக்கிறது? அந்தத் தர்மபரிபாலனார்த்தமே அவர், தன்னையே எல்லாமாக நினைத்து சரணாகதி பண்ணிவிட்ட சிஷ்யனின் உத்தாரணத் துக்காக தாமும் தம்மாலான எல்லாம் பண்ணுவார்.

இரண்டு பெரிய தர்மங்கள். ஒன்று சரணாகத ரக்ஷணம். இன்னொன்று செய்ந்நன்றி மறவாமை. முதலாவதின் 'பெர்ஸா னிஃபிகேஷ்'னாக - 'உருவகமாக' - இருப்பது குருவின் லக்ஷணம். இரண்டாவதின் 'பெர்ஸா னிஃபிகேஷ்'னாக இருப் பது சிஷ்யனின் லக்ஷணம்.

சரணாகத ரக்ஷணத்தின் உச்சிக்குப் போய் சிஷ்யனைக் காப்பாற்ற குரு கடமைப்பட்டிருப்பது, 'அவரே ஸகலமும், ஈச்வரன் உள்பட' என்று சிஷ்யன் நினைக்கும்போதுதான்!

அதனால் நான் சொன்ன மூன்று பாவங்களில் ஒன்றாக அனன்யமான குரு பக்தி செய்யும்போது இவனுடைய ஸாதனா பலம் ஒரு பங்கு என்றால் குரு இவனுக்காகச் செய்வது நூறு பங்கு, ஆயிரம் பங்காக இவனைப் பலப்படுத்தி ஒரே தூக்காகத் தூக்கிவிடும்!

மனோபாவத்தில், பக்தி பாவத்தில் பலவிதமாக ஜனங்களுக் கிடையில் வைத்திருப்பதில் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற விதத்தில் போய், அதற்கு ஈச்வரன் எப்படி அனுகூலிக்கிறானோ அப்படிப் பெறவேண்டியது. அவனையே நேராக நம்பிப் போகிறவர்களையும் அவன் ஒரே தூக்காகத் தூக்கி அனுகூ லிக்கிறான். அவனையும் ஆசார்யனையும் ஸமமாக பக்தி

செய்கிறவனுக்கும் அப்படிப்பட்ட பரமானுக்ரஹம் பண்ணுகிறான் - விளையாட்டாகத் தான் பாதி பண்ணுவது, குரு பாதி பண்ணுவது போலக் காட்டிப் பண்ணுகிறான். ஆசார்யனொருவனே போதுமென்று பக்தி செய்கிறவனுக்கும் இத்தனை நாழி சொன்னதுபோல அவருடைய அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டும், அவர் இவனுடைய behalf-ல் செய்யும் அனேகக் கார்யங்களை மதித்து நிறைவேற்றிக் கொடுத்தும் பரமானுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகிறான். இந்த மூன்றாவது பாவத்தை 'அனுபவ'மாக்கிக் கொள்வதற்கு 'யுக்தி'யாகவே இத்தனை நாழி விஸ்தாரம் பண்ணிச் சொன்னது. மற்ற இரண்டு வித அனுபவங்களுக்கும் இது போலவே யுக்தி உண்டு. இன்றைக்கு என்னவோ தோன்றிற்று, இப்படியும் ஒரு பாவம், ஸாதனா மார்க்கம் - குருவிடமே அனன்ய பக்தி பண்ணுவது என்று இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லலாமென்று.

ஈசுவரனிடம் போக வழிமட்டும் காட்டுவபரென்றோ, ஈசுவரன் மாதிரியே அவனுக்கு ஸமமாக இருப்பவரென்றோ, நமக்கு இவரைவிட்டு ஈசுவரன்கூட வேண்டியதில்லையென்றோ எதுவோ ஒரு விதத்தில் ஒரு குருவிடம் பக்தி வைத்து நல்லதைத் தெரிந்து கொண்டு நல்ல வழியில் போவதற்கு அவரவர்களும் தன்னாலான முயற்சியைப் பண்ண வேண்டியது.

குருமுகமாக அறிவதன் சிறப்பு

நாமாகவே தெரிந்து கொள்வதைவிட, அதாவது புஸ்தகம் படித்தும் ஸ்வய அனுபவங்களாலும் மட்டும் தெரிந்து கொள்வதைவிட குருமுகமாகத் தெரிந்து கொள்வதில் என்ன சிறப்பு என்றால், நாமாகத் தெரிந்துகொள்ளும்போது, 'இவ்வளவு படித்தோம். இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களை நம்முடைய அனுபவத்தாலேயே தெரிந்து கொண்டோம்' என்ற அஹங்காரம் ஏற்பட இடமிருக்கிறது. புஸ்தகப் படிப்பும் வேண்டியது

தான். குருவே புஸ்தகத்திலிருந்தும் உபதேசிக்கிறார். 'இது இது இன்னும் படி' என்றும் சொல்வார். அதே மாதிரி. அல்லது அதை விடவும், ஸ்வய அனுபவத்தாலும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான். குரு உபதேசமெல்லாமும் ஸ்வானுபூதியில் கொண்டு விடுவதற்குத்தானே? ஆனால் அப்படி ஒரு பெரியவரின் துணை, guidance இல்லாமல் நாமாகப் படிப்பு, அனுபவம் என்று போகும்போது, (தலையைத் தொட்டுக் காட்டி) கனத்துப் போகிற அபாயம் இருக்கிறது. குரு என்று ஒரு பெரியவரை வரித்து விட்டால் அவரிடம் அடங்கியிருப்பது, சுச்சுருஷை செய்வது என்று இருப்பதில் ஆத்மாவுக்கு மிகவும் ஹானிகரமான இந்த அஹங்காரம் அப்படியே நசிக்க வசதி ஏற்படுகிறது. வெறும் புத்தி வருத்தியாய் மட்டும் எல்லாம் முடிந்துபோய்விடாமல், அன்பு, தொண்டு ஆகியவற்றால் உள்ளம் பக்குவமாகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறதும், மூளை லெவலில் மட்டும் புரிகிறது மான தத்வங்கள், ஓர் அனுபவியின் மூலம் அவருடைய நிறைந்த அனுக்ரஹ சிந்தையோடு உபதேசமாக வரும்போது ஜீவனுள்ள சக்தியாக நமக்குள் போய் நம்மையும் ஸத்ய அனுபவத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறது. அந்தப் பெரிய அனுபவம் தனக்கு ஏற்படுவதிலும் சிஷ்யன் அஹங்காரப்பட முடியாது. எனென்றால் அஹங்காரம் நாசமாகி ஆத்மா மாத்திரம் பிரகாசிப்பதுதான் அந்த அனுபவமே! அதற்குக் குருவின் அனுக்ரஹம் ரொம்ப அவச்யம்.

எல்லோரும் முடிந்த அளவு குரு பக்தி செய்து சிரேயஸை அடைய வேண்டியது.

குருமூர்த்தியும் தீரிமூர்த்திகளும்

எல்லாருக்கும் தெரிந்த, அல்லது தெரிந்ததாக நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற, ச்லோகம்:

குருர் - ப்ரஹ்மா குருர் - விஷ்ணு: குருர் - தேவோ மஹேச்வர: |
குருஸ் ஸாக்ஷாத் பரம்-ப்ரஹ்ம தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம: **

‘குருதான் மும்மூர்த்திகளும். பரம்பொருளும் அவர்தான். அப்படிப்பட்ட அவருக்கு நமஸ்காரம்’ என்று. ச்லோகம் சொல்கிறது.

மும்மூர்த்திகளின் பெயரைத் தனித்தனியாக ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் இந்த ச்லோகப்படி ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று மூன்று பேரில் எவருக்கும் பரப் பிரஹ்மம் என்றும், முழுமுதற் கடவுள் என்றும் சொல்லப்படும் ஸ்தானம் தரப்படவில்லை என்று தோன்றுகிறது. அவர்களை ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹாரகர்த்தாக் களாக மட்டுமே வைத்திருக்கிறதென்று தெரிகிறது. அதாவது படைப்பது, காப்பாற்றுவது, ஸம்ஹாரம் பண்ணுவது என்ற ஒவ்வொரு காரியத்தை மட்டுமே அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் செய்வதாக ஆகிறதே தவிர, ஸர்வ கார்ய காரணங்களுக்கும் ஆதி காரணமாகவும் ஆதார சக்தியாகவும் இருக்கப்பட்ட மூலப் பொருளாக, பரப்ரஹ்மமாக, முழுமுதற் கடவுளாக அவர்களைச் சொல்லவில்லை என்று தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால் மூன்று பேரையும் சொன்னவிட்டுத் தனியாக ‘குருஸ்-ஸாக்ஷாத் பரம்-ப்ரஹ்ம’ என்று சொல்வானேன்?

★ இச் ச்லோகத்துக்கான விளக்கத்தை அருள் உரை 18-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள குருபக்தி என்ற கட்டுரையில் காணலாம்.

பிரம்மாவை முழு முதற் கடவுளாக என்றைக்குமே லோகத்தில் உபாஸித்ததாகத் தெரியவில்லை. பஹு-காலமாக ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்ற முறையில்கூட அவருக்கு உபாஸனை இல்லாமலே இருக்கிறது. இத்தனை பண்டிகைகள் இருக்கின்றன. பிள்ளையார் சதுர்த்தி, ஸ்கந்த ஷஷ்டி, ராமநவமி, கோகுலாஷ்டமி, வரலக்ஷ்மி விரதம், ஸரஸ்வதி பூஜை, நவராத்திரி, சிவராத்திரி - இவை எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்தவை. இவை போக இன்னம் அனேகம். பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்தால் அனேகமாகத் தினமும் ஏதாவது ஒரு தெய்வத்துக்கான ஒரு பண்டிகையாக இருக்கும்; ஒரு நாளிலேயே இரண்டு மூன்று சேர்ந்துகூட வரும். இப்படிக்கணக்கு வழக்கில்லாமல் பண்டிகைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் இவற்றில் ப்ரம்மாவுக்கென்று ஒன்றுகூட நாம் கொண்டாடுவதாக இல்லை.

உங்களகங்களில் ஸ்வாமி விக்ரஹங்கள், படங்கள் எவ்வளவு வைத்திருக்கிறீர்கள்? ஆனால் ப்ரஹ்மாவுக்கு உண்டா? மஹா விஷ்ணு சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் கோலத்தில் படம் இருந்தால் அதில் பகவானின் நாபிக் கமலத்தில் அவர் இருப்பார். திருக்கல்யாணப் படங்கள் இருந்தால் அதில் 'பண்ணி வைக்கிற சாஸ்திரி'களாக உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். ஆனால் அவர் பாட்டுக்கு கூட்டத்தோடு கூட்டமாக என்னவோ இருப்பாரே தவிர அவரை நாம் பூஜார்ஹமான (பூஜை பெறத் தகுதி பெற்ற) ஒருவராக நினைத்து வழிபடுவதென்பதில்லை. கூட்டத்திலே ஒருவராக அவர் வந்து நிற்பதோடு ஸரி.

நம் தேசத்தில் இத்தனை ஆயிரம் கோயிலிருந்தும், ஒவ்வொரு கோயிலிலும் ஏகப்பட்ட ஸன்னிதிகள் இருந்தும், அனேக உத்ஸவாதிகள் நடத்தப்பட்டபோதிலும் ப்ரம்மாவுக்கு எதுவுமே காணோம்! அபூர்வமாக எங்கேயாவது புஷ்கர் மாதிரி ஒரு சேஷ்ரத்தில்தான் தேடித்தேடி அவருக்குக் கோயில் பார்க்க முடிகிறது. பிரம்மா கோயில் என்றாலே புஷ்கரைத் தான் இன்று நினைக்கிறார்கள். நம்முடைய கும்பகோணத்திலேயே ப்ரம்மாவுக்குத் தனிக் கோயில் இருப்பது ரொம்பப் பேருக்குத் தெரியவில்லை. காஞ்சிபுரத்திலும் கும்பகோணத்திலும் தடுக்கி விழுந்த இடமெல்லாம் கோயில் என்பார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் நாம் ஜன்மாவில் பண்ணுகிறதற்கெல்லாம்

கணக்கு எழுதும் சித்ரகுப்தனுக்கு அபூர்வமாகக் கோயில் இருக்கிறதென்றால், கும்பகோணத்தில் ஜன்மாவைத் தரும் ப்ரம்மாவுக்கு அபூர்வமாகக் கோயிலிருக்கிறது! திருக்கண்டியூர் என்று திருவையாற்றுக்குக் கிட்டே இருக்கிறது. அது பரமசிவன் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஆதியில் இருந்த ஐந்து தலைகளில் ஒன்றைச் சேதித்த கேஷத்ரம். அங்கே சிவனுக்கு ப்ரஹ்மசிரக் கண்டசர் என்றே பேர். அங்கே ப்ரஹ்மமாவுக்கும் ஸன்னிதி இருக்கிறது. கொங்கு நாட்டிலுள்ள த்ரிமூர்த்தி கேஷத்ரமான பாண்டிக் கொடுமுடியிலும் இருக்கிறது. சிதம்பரத்தில் ப்ரஹ்மாவையே சண்டேச்வரர் என்று சொல்லி, (கனக) ஸபையைச் சுற்றி வரும்போது அவருக்கு ஒரு சின்ன கோஷ்டம் காட்டுகிறார்கள். திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் உத்தமர் கோயிலில் த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் சன்னிதி இருப்பதில் பிரம்மா இருக்கிறார். ஆனாலும் இதெல்லாம் ஸமுத்ரத்தில் ஒரு துளி மாதிரிதான். நம் தலையெழுத்தை எழுதுகிறவரின் தலையெழுத்து இப்படியிருக்கிறது!

அவருக்குப் பூஜை இல்லாமலிருப்பதற்கு ஒரு காரணம் சொல்வார்கள்.

பரமேச்வரன் ஜ்யோதிர்மயமான லிங்கோத்பவ மூர்த்தி யாக ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமாக நின்றார். அந்த ஜ்யோதிஸ் எங்கே ஆரம்பிக்கிறது, எங்கே முடிகிறது என்று தேடிக் கொண்டு ப்ரஹ்மாவும் விஷ்ணுவும் போனார்கள். 'நம் இரண்டு பேரில் யார் இதன் அடியையோ முடியையோ கண்டுபிடிக்கிறார்களோ அவரே பெரியவர்' என்று பந்தயம் கட்டிக் கொண்டு போனார்கள். இப்படிப் புறப்படுகிறபோதே ப்ரஹ்மாவுக்கு, 'அடிபாகத்தைப் போய் நாம் தேடுவதா?' என்ற அஹந்தை உண்டாயிற்று. அதனால், 'நான் முடியைத் தேடுகிறேன்' என்று ஹம்ஸபக்ஷியின் ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு உயரே தேடிக்கொண்டு போனார். மஹாவிஷ்ணு எளிமையாக அடியைத் தேடிக்கொண்டு வராஹ ரூபத்தில் போனார். இரண்டு பேரும், ஒருத்தர் மேலேயும் மற்றவர் கீழேயுமாக, எவ்வளவு தூரம் போய் ச்ரமப்பட்டும் முடியாவது அடியாவது தெரிகிற அடையாளத்தையே காணோம். இனிமேலே முடியாது என்று களைத்துப்போய்த் திரும்பி விட்டார்கள். ஆனால் திரும்பின பிறகு மஹாவிஷ்ணு தம்மால் அடியைப் பார்க்க முடியவில்லை என்று ஒப்புக் கொண்டார்.

ப்ரஹ்மாவோ முடியைப் பார்த்துவிட்டதாகப் பொய் சொன்னார்.

அப்போதுதான் ஜ்யோதி ஸ்வரூபத்திலிருந்து பரமசிவன் வெளிப்பட்டு, 'பொய் சொன்ன ப்ரம்மாவுக்கு இனிமேல் பூஜையே நடக்காமல் போகட்டும்' என்று சபித்து விட்டார்; அந்தப்படியே இப்போதும் நடந்துவருகிறது - என்று கதை சொல்கிறார்கள். நான் (கதையின்) அவுட்லைன் மட்டும் தான் சொன்னேன்.

நிஜத்தைச் சொன்ன விஷ்ணுவுக்குப் பரமசிவன் சக்ரம் தந்தார், தம்முடைய உடம்பிலேயே இடது பாகத்தைக் கொடுத்தார் என்றெல்லாம் சொல்வார்கள்.

பரமேச்வரனின் முடியைத் தேடித் தேடிப் போனவரின் கோயிலையும் இன்று நாம் தேடித் தேடிப் பார்க்கும்படி இருக்கிறது.

ஆனால் இது சைவமான கதை. சைவர்கள் சொல்கிற கதை. வைஷ்ணவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். வருத்தப்படுவார்கள். ஆக்ஷேபிப்பார்கள்.

ப்ரஹ்மா தப்புப் பண்ணியதாக இன்னம் சில கதைகளும் உண்டு. கண்டியூர் கதைகூட அப்படித்தான். இல்லா விட்டால் அவருக்கு ஆதியில் இருந்த ஐந்து தலைகளில் ஒன்றை ஈச்வரன் எதற்காகக் கொய்ய வேண்டும்? இதுவும் சைவமான கதைதான்.

விஷ்ணு கோயில்களிலேயும் ஏன் ப்ரம்மாவுக்கு ஸன்னிதி இல்லை? வைஷ்ணவர்கள் உள்பட ஸகல ஹிந்துக்களுந்தானே ப்ரம்மாவுக்கு வழிபாடில்லாமல் வைத்திருக்கிறார்கள்? சிவ ஸுதர்களான விக்னேச்வரருக்கும், ஸுப்ரஹ்மண்யருக்கும் ஜாம் ஜாமென்று பூஜை, உத்ஸவம் நடக்கிறது போல விஷ்ணுவின் ஸுதரான ப்ரஹ்மாவுக்கு ஏன் இல்லை?

ப்ரஹ்மாவுக்கு வழிபாடு இல்லாததற்கு வைஷ்ணவர்கள் ஏதாவது கதை, காரணம் சொல்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. இப்போது ஒன்றும் ஞாபகம் வரவில்லை.

ச்ருதியிலேயே (வேதத்திலேயே) உள்ள ப்ராஹ்மணங்கள்

என்ற பிரிவுகளில் ப்ரஜாபதி தப்புப் பண்ணியதாகக் கதை இருக்கிறது. ப்ரஜாபதி என்பது ப்ரஹ்மாதான். ஸகல ஹிந்துக்களுக்கும் வேதம் ஆதாரமாக இருப்பதால் அந்த ப்ரஹ்மணக் கதை காரணமாகவே வைஷ்ணவர்கள் உள்பட எல்லாரும் அவரது வழிபாட்டை நிறுத்திவிட்டார்களென்று சொல்லலாம் என்று பார்த்தால், அதுவும் ஸரியாய் வரவில்லை. வேதகாலத்துக்கு அப்புறம் வெகுநாள்வரை ப்ரம்மாவுக்கு வழிபாடு நடந்துதான் வந்திருக்கிறது. கஷ்டம் என்றால் தேவர்கள் அவரிடம்தான் முதலில் ஓடியிருக்கிறார்கள். அஸுர, ராக்ஷஸரில் பலரும் அவரைக் குறித்துத் தபஸிருந்தே பெரிய வரங்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். முழுமுதல் தெய்வமாக அவர் வணங்கப்பட்டதாகத் தெரியாவிட்டாலும், முக்யத் தேவர்களில் ஒருவராக மதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அப்புறம்தான் இது அப்படியே நின்று போய்விட்டதாகத் தெரிகிறது. வைஷ்ணவர்களும் ஏன் நிறுத்திவிட்டார்கள்?

நாம் பொழுது விடிந்தால் நூறு தப்புப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது, ப்ரஹ்மா போன்றவர்கள் தப்புப் பண்ணிய கதைகளைச் சொல்லவே பிடிக்கவில்லை. 'சாமியாம், இப்படித் தப்புப் பண்ணித்தாம்!' என்று நாஸ்திகர்கள் கேலி செய்வது இவற்றைக் காட்டித்தான். அதனால் சைவமாகப் பார்த்தது போதும், வைஷ்ணவமாக வேறு துருவ வேண்டாமென்று தோன்றுகிறது.

ஒன்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.

(அது) என்ன?

விஷ்ணுவுக்கு ஒரு பிள்ளை ப்ரம்மா. இன்னொரு பிள்ளை உண்டு. அவன்தான் மன்மதன். இரண்டு பேரும் லக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தமில்லாமலே பிறந்தவர்கள். ப்ரம்மா விஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்தில் உண்டானார். மன்மதனை அவர் மானஸிகமாக - ஒரு பிள்ளை உண்டாகட்டும் என்று மனஸினால் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டார். அதனால் மனஸிஜன் என்று அவனுக்குப் பெயர். ப்ரஹ்மா கமலஜர். மூன்றாவது பிள்ளையாக மஹாவிஷ்ணு மோஹினி ரூபத்தில் சிவனிடம் பெற்ற சாஸ்தா இருக்கிறார். அவருக்குப் பூஜை இருக்கிறது. பெரிசாக வ்ருத்தியாகியும் வருகிறது. ப்ரஹ்மாவுக்

குப் பூஜையில்லை. மன்மதனுக்கும் இல்லை.

இதற்கு ஒரு காரணம் தோன்றுகிறது. மன்மதன், ப்ரஹ்மா இருவருமே ஒரு ஜீவன் ஜன்மா எடுப்பதற்குக் காரணமாக இருப்பவர்கள்தானே? புத்ரோத்பத்திக்குக் காரணமான வேகத்தை மன்மதன் உண்டாக்குகிறான். அப்புறம் எந்த ஜீவன் எந்தப் பிண்டத்தில் புகுந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பார்த்து ப்ரஹ்மா ஜன்மாவைக் கொடுக்கிறார்.

அத்தனை கஷ்டமும் நாம் ஜன்மா எடுத்ததால்தானே தெரிகிறது? ஸகல ஸமயாசாரங்களும், ஸாதனைகளும் ஜன்ம நிவ்ருத்தி, ஜன்ம நிவ்ருத்தி என்ற ஒன்றுக்காகத்தானே இருக்கிறது?

இதனால்தான் ஜன்மா ஏற்படக் காரணமான ப்ரஹ்மாவுக்கு வழிபாடில்லாமலாகியிருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. மன்மதனுக்கும் இதே காரணம்தான். கூடுதலாக இன்னொன்றும்: எல்லா வேகங்களிலேயும் மஹா பொல்லாததாக, வெறிபிடித்ததாக இருப்பதை உண்டாக்கி ஜீவனை அலைக்கழிப்பவன் அவன்தானே? ஆனால் அவனைப் பற்றி இப்போது கேள்வியில்லை. பேச்சுவாக்கில் அவன் விஷயம் வந்து விட்டது. குருவை மும்மூர்த்தியாகவும் சொல்லியிருக்கிறதென்று பார்த்ததில் முதல் மூர்த்தியான ப்ரஹ்மாவைப் பற்றித்தான் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திராஷாராமா - ஸ்ரீ பீமச்வரர், ஸ்ரீ கற்பகாமய்யாள் சன்னிதிகள்

